ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ — Α.Τ. 40 — 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1988

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΕΝΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΚΩΤΑΔΕΣ

Ο ΦΑΚΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΑΝΟΙΞΕ... ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΞΑΝΑΚΛΕΙΣΕ...

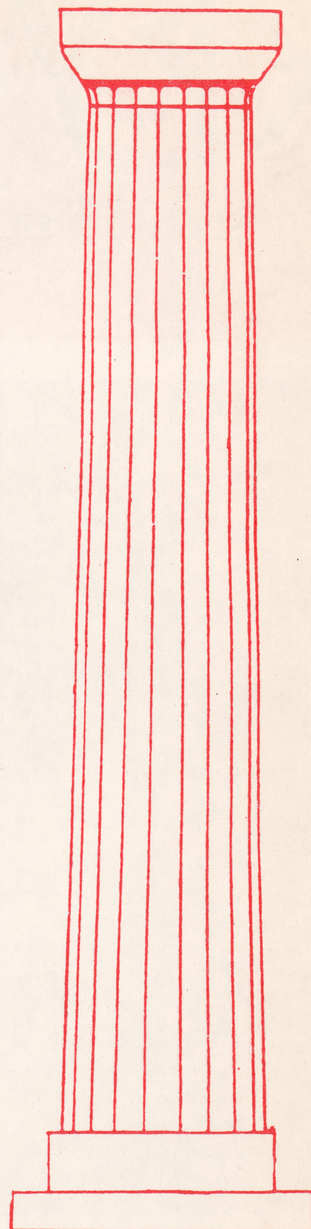
Κατά την προεκλογική περίοδο του 1981 ανάμεσα στις τόσες «κοσμογονικές» εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ υπήρχε και αυτή που αφορούσε το άνοιγμα του φακέλου της Κύπρου. Τελικά μετά από αρκετές περιπέτειες και άφθονο θέατρο φθάσαμε στο περίφημο πόρισμα, που εδόθη πρόσφατα στην δημοσιότητα. Τί λέει αυτό το πόρισμα; σε ποιον αποδίδει τη ευθύνη για την τραγωδία του 1974; ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Γενικές και αφηρημένες κουβέντες επιπέδου καφενείου, και τίποτε το ουσιαστικό. Τελικό συμπέρασμα των εθνοπατέρων: Κανείς δεν πρόδωσε την Κύπρο...

*Η θέση της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στην υπόθεση Κύπρος 1974 είναι διαυγής και ξεκάθαρη, έχει εκφρασθεί, σε παλαιότερα άρθρα μας και θα εκφρασθεί όλο και με περισσότερα στοιχεία και σε μελλοντικά: **Η Κύπρος προδόθηκε από τους πολιτικούς, που εξαγόρασαν την επάνοδο του Κοινοβουλευτισμού με την Κύπρο.** Αυτό όμως, που θέλουμε με ευκαιρία την υπόθεση άνοιγμα του φακέλου της Κύπρου να κάνουμε είναι να θέσουμε δύο συγκεκριμένα ερωτήματα: α) Νομιμοποιούνται από πλευράς Στρατιωτικής τιμής οι 20 καραμανλικοί «στρατηγοί» να κάνουν τις δηλώσεις που έκαναν σχετικά με την στρατιωτική κατάσταση του 1974; Είπαν οι στρατηγοί με την περίφημη και πρωτοφανή για την δεοντολογία του ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ δήλωσή τους πώς ήταν αδύνατη από πλευράς τακτικής κάθε προσπάθεια αντιδράσεως στην Τουρκική εισβολή το 1974. Θαυμάστε απάντηση φτηνών τεχνοκρατών... Αφήνοντας το γεγονός πως και από πλευράς Στρατιωτικής επιστήμης, αλλά και γεγονότων η δήλωση αυτή των «στρατηγών» στερείται όχι μόνο Εθνικού Πνεύματος, αλλά και αλήθειας, αφήνοντας αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός και δεχόμενοι ότι από πλευράς τακτικής η δήλωση τους έχει κάποια σημασία, παρ' όλα αυτά πως θα μπορούσαν αλήθεια αυτοί οι 20 στρατηγοί, θεματοφύλακες εννοείται της Πολεμικής Αρετής των Ελλήνων, πώς θα μπορούσαν από πλευράς «στρατιωτικής τακτικής» να ερμηνεύσουν την Μάχη των Θερμοπυλών, την άρνηση του Παλαιολόγου να παραδώσει στους Τούρκους την Κων/πολη, πώς θα μπορούσαν από πλευράς «στρατιωτικής τακτικής» να ερμηνεύσουν την θυσία του Διάκου στην Αλαμάνα...*

Το 1974 ένα κομμάτι της Ελλάδος, η Κύπρος, εδέχθη Τουρκική εισβολή. Είναι πράγματι τραγικό να υπάρχουν Έλληνες Αξιωματικοί, που χωρίς ίχνος Στρατιωτικής Τιμής δηλώνουν, πώς για τον οποιοδήποτε λόγο δεν ήταν δυνατή η αντίσταση.

β) Στα παρασκήνια της υποθέσεως «πόρισμα για το Κυπριακό» είχε αφεθεί τον τελευταίο καιρό η εντύπωση πώς πιθανώς για το 1974 να αποδοθούν ευθύνες στον Καραμανλή. Τελικά βεβαίως δεν του καταλογίσθηκε καμμία ευθύνη παρ' όλα τα αναμφισβήτητα γεγονότα της ενοχής του. Αυτό που θέλω να ρωτήσω είναι το εξής: Ιερό δέος έπιασε αρκετούς δεξιούς και κάποιους περίεργους αριστερούς εν όψη μιας τέτοιας προοπτικής. Γιατί; ποιος είναι ο Καραμανλής και ποια είναι η προσφορά του στην Πατρίδα;

Μήπως θεωρούνται εθνική προσφορά οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου ή μήπως η χωρίς λόγο νομιμοποίηση του Κ.Κ.Ε.; Ποιο το πολιτικό και ποιο το πνευματικό του έργο; Ο Καραμανλής για τον ιστορικό του μέλλοντος θα χαρακτηρισθεί όπως στην πραγματικότητα είναι: μια κούφια και εμπαθής μετριότητα. Όσο για το γιατί μερικοί τον θεωρούν ιερό τέρας αυτό είναι μία υπόθεση που εντάσσεται στο γενικότερο πλέγμα της κυριαρχίας των μετριοτήτων, που λαμβάνει χώρο στη δημοκρατία.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 — 3ος ΟΡΟΦΟΣ — ΚΥΨΕΛΗ (Τετάρτη - Σάββατο 7-10 μ.μ.)
ΤΑΧ. ΘΥΡ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ 100 10
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ (Τετάρτη - Σάββατο 7-10 μ.μ.)
ΤΑΧ. ΘΥΡ. 112 07 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ (Τετάρτη - Σάββατο 7-10 μ.μ.)
ΠΑΤΡΑ: ΤΑΧ. ΘΥΡ. 1259
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΕΝΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΚΩΤΑΔΕΣ

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΚΟΣΚΩΤΑ

Πριν τέσσερα περίπου χρόνια εμφανίζεται στην Ελληνική Οικονομική και μοιραία δυστυχώς κοινωνική ζωή ο Γιώργος Κοσκωτάς. Στην αρχή δειλά, δειλά εκδίδει ένα περιοδικό και είναι μικρομέτοχος της Τράπεζας Κρήτης. Ξαφνικά και χωρίς κανείς να γνωρίζει την προέλευση των χρημάτων του μα και χωρίς κανείς επίσης να γνωρίζει από πού αντλεί και την όλη του δύναμη αρχίζει να επεκτείνει με ξέφρενο ρυθμό τις οικονομικές του δραστηριότητες. Γίνεται αποκλειστικός σχεδόν μέτοχος της Τράπεζας Κρήτης, ενώ συγχρόνως δημιουργεί μία εκδοτική εταιρεία με τελευταίας τεχνολογίας μηχανήματα, που εκδίδει κάθε είδους και τοποθετήσεως έντυπα. Η δυναμική του εμφάνιση στο χώρο του Τύπου αρχίζει να θορυβεί τους παραδοσιακούς εκμεταλλευτές και εμπόρους της υποθέσεως «Τύπος και επιρροή» στην Ελλάδα. Αρχίζει ένας πόλεμος εναντίον του που συγχρόνως είναι και πόλεμος κατά της κυβερνήσεως του ΠΑΣΟΚ, που φαίνεται να στηρίζει τον Κοσκωτά. Χωρίς να προκύψει κανένα συγκεκριμένο γεγονός και ενώ ο Πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου βρίσκεται ασθενής στο Λονδίνο ξαφνικά το Κράτος αναγκάζεται να σταματήσει να δείχνει την συνένοχη ανοχή του στις δραστηριότητες του Κοσκωτά και ως δια μαγείας ανακαλύπτει τρομερά κενά από πλευράς νομιμότητας στις δραστηριότητες του Κοσκωτά. Ο Κοσκωτάς φαίνεται να έχει εγκαταλειφθεί από τους «άγνωστους» υψηλούς του προστάτες και να κινδυνεύει για τις παρανομίες του να φυλακισθεί. Απ᾿ ότι φαίνεται όμως ο Κοσκωτάς ήταν αρκετά έξυπνος για να φροντίσει να κρατήσει κάποια «ατού» στα χέρια του, «ατού» που στην κρίσιμη στιγμή της αλήθειας θα του εξασφάλιζαν την ελευθερία του. ΄Ετσι κι ενώ ολόκληρος ο Ελληνικός λαός ασχολείτο με την υπόθεση «σκάνδαλο Κοσκωτά», ενώ εφαίνετο σαν ο υπ᾿ αριθμόν ένα παράνομος αυτής της χώρας, κατορθώνει ανεμπόδιστα να διαφύγει στο εξωτερικό. Για μας η υπόθεση Κοσκωτά, οι παρανομίες του Κοσκωτά δεν απετέλεσαν έκπληξη, όπως έκπληξη δεν ήταν δια τους «νουν έχοντας», και η διαφυγή του. ΄Εκπληξη αποτελεί η αποκάλυψή του, έκπληξη που κατά βάσιν και αποκλειστικά οφείλεται στον εσωτερικό πόλεμο που ξέσπασε μεταξύ των πατρώνων στον ευαίσθητο χώρο του Τύπου. Το πόσο σημαντικός είναι ο Τύπος και ο έλεγχός τους για τους Κρατούντες σε παγκόσμιο επίπεδο διαφαίνεται σαφώς και από μία απλή ακόμα ανάγνωση των περίφημων «ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΩΝ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ». Εγώ εδώ τίποτε δεν έχω να προσθέσω πέρα από αυτό που έγραψε σχετικά ο Φρειδερίκος Νίτσε: «Κάποτε το Πνεύμα ήταν Θεός, μετά έγινε άνθρωπος και με την ανακάλυψη της τυπογραφίας έγινε κτήνος».

Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα μας και με αφορμή την υπόθεση, Κοσκωτά ας προσπαθήσουμε να βγάλουμε μερικά χρήσιμα συμπεράσματα.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΣΚΩΤΑΣ

Οι κυβερνητικές ευθύνες για το σκάνδαλο είναι τεράστιες. Ποιος μπορεί να παραβλέψει το γεγονός, το αναμφισβήτητο γεγονός της ευθύνης του ΠΑΣΟΚ στην υπόθεση αυτή. Ποιος είναι δυνατόν να λησμονήσει πως ο Κουτσόγιωργας έκανε ειδικό νόμο στις αρχές του 1988 για να καλύψει τον Κοσκωτά. Και όλοι αυτοί οι δήθεν δυσαρεστημένοι σήμερα και «αδιάφθοροι» βουλευτές του ΠΑΣΟΚ είναι αυτοί που έδωσαν την πλειοψηφία στον Κουτσόγιωργα για να περάσει αυτόν τον νόμο.

Ποιος μπορεί να λησμονήσει πώς ο κύκλος του Κοσκωτά ήταν έμπιστα πρόσωπα του Πρωθυπουργού, καθώς επίσης και τις προσωπικές επαφές, που είδαν το φως της δημοσιότητας μεταξύ Παπανδρέου και Κοσκωτά. Ποιος είναι δυνατόν να αδιαφορήσει στο αποδεδειγμένο γεγονός πώς με εντολή κρατικών παραγόντων της κυβερνήσεως του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ο Κοσκωτάς διαχειριζόταν τα χρήματα δημοσίων οργανισμών όπως η ΔΕΗ, ο ΟΤΕ κλπ.

Η ευθύνη του ΠΑΣΟΚ είναι τεράστια, η ευθύνη η πολιτική διότι εδώ δεν ομιλούμε περί ευθύνης προσώπων συγκεκριμένων, που ωφελήθηκαν οικονομικά. Και σε επίπεδο πολιτικής ευθύνης ίση εάν όχι και μεγαλύτερη και λέω μεγαλύτερη από το γεγονός ότι ήταν αντιπολίτευση, έχει και η Νέα Δημοκρατία. Γιατί εν τοιαύτη περιπτώσει πώς αφού ήξεραν ότι ήταν απατεώνας εδέχθησαν τόσες σχέσεις μαζί του; Γιατί δεν είναι δυνατόν να μην το ήξεραν! Εδώ και ο τελευταίος ΄Ελληνας πολίτης είχε καταλάβει πως τα λεφτά του Κοσκωτά δεν ήταν δικά του, αυτοί δεν το ήξεραν! Κια πότε και πώς και με ποιο τρόπο ακόμα και σήμερα καταγγέλουν την υπόθεση Κοσκωτά;

Ποιος μπορεί να λησμονήσει το γεγονός πώς χωρίς να συναντήσει κανένα εμπόδιο ο Κοσκωτάς αγόρασε τις κατ᾿ εξοχήν Καραμανλικές εφημερίδες Βραδυνή και Καθημερινή; Πώς θα απολογηθεί στους αναγνώστες της η Ελένη Βλάχου, η πρωθιέρεια του Καραμανλισμού, που έγραψε εκείνους τους εμετικούς ύμνους, στον Κοσκωτά όταν του πούλησε την εφημερίδα; Πράγματι το μήλο πέφτει κάτω από τη μηλιά και τα άρθρα της για τον Κοσκωτά στέκουν αντάξια δίπλα στο προδοτικό «ΟΙΚΑΔΕ» που είχε γράψει ο πατέρας της.

Ποιος μπορεί να λησμονήσει τις δεξιώσεις που

έδινε προς τιμήν του Κοσκωτά ο πρώην υπουργός της Νέας Δημοκρατίας Παλαιοκρασάς με καλεσμένους Καραμανλή, Ράλλη, Αβέρωφ, Μητσοτάκη, και να πει πως η Ν.Δ. δεν έχει ευθύνη για την υπόθεση Κοσκωτά; Μήπως ξεχάσατε τα δημόσια αγκαλιάσματα του δημάρχου Πειραιώς της Ν.Δ. Ανδριανόπουλου και τις δωρεές της Τράπεζας Κρήτης στο Δήμο Πειραιώς;

Για να καταλήξουμε: ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΟΣΚΩΤΑ, Η ΕΥΘΥΝΗ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΠΑ.ΣΟ.Κ., ΑΛΛΑ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟΝ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ.

Ο ΜΟΛΩΧ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΥ

Αγόρασε ο Κοσκωτάς, και τί δεν αγόρασε! Εφημερίδες, περιοδικά, Τράπεζες, αθλητικές ομάδες, επιστήμονες, Τεχνοκράτες, βουλευτές, υπουργούς, δημάρχους. Αγόρασε ο Κοσκωτάς, και κανείς δεν βρέθηκε να του πει όχι! Και αυτό είναι το χειρότερο. Ένας ολόκληρος λαός είχε στηθεί στην αναμονή του «Πλειστηριασμού Κοσκωτά» και περίμενε να ακούσει την τιμή του... Αλλά αυτό σε εμάς δεν προκαλεί έκπληξη, το έχουμε άλλωστε γράψει: Στην δημοκρατία, μία είναι η κυρίαρχη αξία, το απρόσωπο χρήμα, ο Μολώχ του Καταναλωτισμού, και τίποτε άλλο.

Η αποκάλυψη του σκανδάλου Κοσκωτά μην φανταστείτε πώς υπάρχει περίπτωση να προχωρήσει πέρα από τα επιτρεπτά όρια. Το απαγορευτικό σημείο είναι εκείνο από το οποίο και πέρα θα φανεί πώς υπεύθυνη για την κατάσταση και κατάχρηση του δημοσίου χρήματος είναι αυτή η ίδια η δομή και η ουσία της δημοκρατίας. Με την αποκάλυψη του σκανδάλου Κοσκωτά, το μεν ΠΑΣΟΚ ομιλεί περί σκευωρίας εις βάρος του, η δε Ν.Δ. για κάθαρση. Είναι και οι δύο τους στ' αλήθεια πολύ αστείοι.

Από τις γραμμές αυτού του άρθρου θα κάνω μία πρόβλεψη: Δεν υπάρχει περίπτωση να οδηγηθεί σε δίκη και να καταδικαστεί πολιτικός. Αυτό ποτέ δεν συνέβη στα 150 χρόνια, με λίγα, μόνο λίγα δυστυχώς διαλείμματα, κοινοβουλευτικής ζωής της χώρας. Κάτι ξέρει ο λαός που λέει: Κόρακας, κοράκου μάτι δεν βγάζει.

ΕΒΡΑΙΟΜΑΣΣΩΝΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΚΩΤΑΣ

Εμείς βέβαια για πολλούς βλέπουμε φαντάσματα. Παρ' όλα αυτά όμως έχουμε την δυνατότητα να υποβάλλουμε κάποια συγκεκριμένα ερωτήματα σχετικά με τον ρόλο, που έπαιξε, στην υπόθεση Κοσκωτά, η εβραιομασσωνία.

α) Τί ρόλο έπαιξε στην υπόθεση ο κινούμενος σε σιωνιστικά κυκλώματα των Η.Π.Α. (χρηματοδότης του Μάικλ Δουκάκη) ελληνοαμερικανός επιχειρηματίας Σπάνος;

β) Τί ρόλο έπαιξε η εβραία τέως σύζυγος του πρωθυπουργός Μάργκαρετ Τσάντες; Μήπως αυτή έφερε σε επαφή μετά από ταξίδι της στις Η.Π.Α. τους Σπανό, Κοσκωτά και Ανδρέα Παπανδρέου;

γ) Ως γνωστόν κορυφαίο ρόλο στην υπόθεση Κοσκωτά έπαιξε ο καθηγητής Γιάννης Μεταξάς. Τί εννοεί το «ΒΗΜΑ» της 6 ΝΟΕ '88 όταν γράφει γι' αυτόν: «Ο Γιάννης Μεταξάς είναι πολύ καταφερτζής. Μέχρι πρόεδρο της δημοκρατίας μπορεί να τον δεις. **Κινείται υπόγεια και σε.... στοές**». Η υπογράμμιση είναι δική μας.

δ) Μία από τις μεγαλύτερες επενδύσεις του ομίλου Κοσκωτά, μεγαλύτερη και αυτής της αγοράς του Ντέταρυ, ήταν η ύψους περίπου δύο δισεκατομμυρίων δραχμών αγορά του μηχανογραφικού συστήματος επεξεργασίας κειμένου και φωτογραφιών, που βρίσκεται στις εγκαταστάσεις της Παλλήνης. Το σύστημα αυτό είναι από τα πλέον σύγχρονα του κόσμου. Μοναδικό δε στην Ευρώπη μαζί με το σύστημα της ιδίας εταιρείας, που κατέχει ένα εβραϊκό εκδοτικό τράστ της Ολλανδίας. Γνωρίζετε ότι τα μηχανήματα αυτά είναι «MADE IN ISRAEL» και πώς ο αντιπρόσωπός τους στην Ελλάδα είναι εβραίος;

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΚΩΤΑΣ

Καταγγέλει η Ν.Δ. το ΠΑΣΟΚ σαν υπεύθυνο για το σκάνδαλο Κοσκωτά, καθώς επίσης και για πολλά άλλα σκάνδαλα. Δεν είδαμε όμως πουθενά να καταγγέλλονται οι δομές εκείνες, που δίνουν το περιθώριο και δημιουργούν τα σκάνδαλα. Δεν είδαμε πουθενά να καταγγέλλεται το σύστημα των Κρατικών προμηθειών που δημιουργεί τα σκάνδαλα και τις καταχρήσεις και που ήταν ίδιο και επί Νέας Δημοκρατίας. Κανείς δεν μιλά για το σύστημα της λεγόμενης «ελεύθερης» οικονομίας, για το σύστημα της δημοκρατικής πλουτοκρατικής ασυδοσίας, που ανέχεται και δημιουργεί τους Κοσκωτάδες.

Τί τα θέλετε όμως, εδώ είπαμε και προηγουμένως ότι επί 150 χρόνια δημοκρατικής ζωής δεν καταγγέλθηκε ούτε ένας πολιτικός για καταχρήσεις. Αυτό τί σημαίνει; είτε πώς οι Έλληνες πολιτικοί είναι οι τιμιότεροι του κόσμου (όποιος είναι βλάκας ας το πιστέψει), είτε πως το κύκλωμα του κοινοβουλευτισμού είναι ένα κύκλωμα κλειστό, που ανεξαρτήτως κόμματος προστατεύει τους «εκλεκτούς» του. Και επειδή μάλλον το δεύτερο συμβαίνει γι' αυτό μην περιμένετε να καταλήξει στην δικαιοσύνη για την υπόθεση αυτή κάποιος πολιτικός. Και αυτό γιατί μια τέτοια εξέλιξη θα έβλαπτε προπαντός το ληστρικό σύστημα της δημοκρατίας.

Μια φορά στην Ιστορία του Ελληνικού Κράτους, επί δικτατορίας Παγκάλου, υπήρχε νόμος όπου προέβλεπε για τους καταχραστές του δημοσίου ποινή θανάτου. Και ο νόμος αυτός με την επάνοδο της δημοκρατίας κατηργήθη.

Για να τελειώνουμε, δεν υπάρχει σκάνδαλο Κοσκωτά, ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Η ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Συχνά ακούμε από δεξιούς πολιτικούς ή διαβάζουμε στις εφημερίδες τους για την «κρίση των θεσμών», την «έλλειψη του κράτους», την «αδυναμία του να δώσει ιδανικά στην νεολαία» την «εχθρική στάση των πολιτών προς την εξουσία», και διάφορα τέτοια ανάλογα σχόλια με τα οποία εκδηλώνουν την αγανάκτηση τους για την παρακμή και παράλυση της κοινωνίας. Διαπιστώνουν ότι οι πολίτες δυστυχώς βάζουν το προσωπικό συμφέρον πάνω από το συλλογικό σε όλους τους τομείς (υπηρεσίες, παιδεία, στρατός), ότι προσπαθούν να το εξαπατήσουν στις οικονομικές συναλλαγές τους, ότι δεν υπάρχει κανένας σεβασμός στους θεσμούς της κοινωνίας μας, κατηγορώντας για όλα αυτά την αριστερά. Ανάλογα σχόλια ακούμε και από τους αριστερούς με μία πιο αφηρημένη φρασεολογία (λόγω της πιο εμφανούς αντιεξουσιαστικής στάσης του) όπως αποπροσανατολισμός της νεολαίας από τα καυτά προβλήματα του καιρού μας, έλλειψη κοινωνικής αλληλεγγύης, αδιαφορία για τα κοινά, καταναλωτισμός (και βέβαια αυτοί κατηγορούν την δεξιά).

Εμείς εδώ θα αναφερθούμε εν ολίγοις στην διάσταση που παρουσιάζεται στην ιδεολογία της δεξιάς (φιλελευθερισμός) και στην προσπάθεια της να καπηλευθεί έννοιες που είναι ζωντανές στο λαό και συγκεκριμένα στην ανάγκη του να νοιώθει την υπάρξη μιας ανώτερης οργανωμένης προσωποποίησης του (κράτους) που θα φροντίζει για όλες τις ανάγκες του (πνευματικές και υλικές), θα τον εμπνέει και θα τον καθοδηγεί.

Ο φιλελευθερισμός όμως τοποθετεί το μεμονωμένο άτομο και τα συμφέροντα του υπεράνω της κοινότητας· όλα πρέπει να το υπηρετούν ακόμα και αν έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα του συνόλου. Ένα από τα αξιώματα της θεωρίας αυτής είναι ότι «κανείς δεν γνωρίζει καλύτερα τα συμφέροντα του ατόμου εκτός από το ίδιο το άτομο».

Επακόλουθο του τρόπου αυτού σκέψεως είναι η θεωρία του περί του κράτους το οποίο θεωρείται πλέον σαν επιζήμιο για τα συμφέροντα του ατόμου και επιδιώκεται η αποδυνάμωσή του με τελικό στόχο την εξαφάνισή του (διότι του περιορίζει τις οικονομικές, ηθικές και πνευματικές του ελευθερίες επιζητώντας να του θέσει πρότυπα). Η εξουσία του κράτους (και οποιαδήποτε εξουσία γενικά) είναι κατακριτέα και πρέπει να διασπάται σε αντιτιθέμενες εξουσίες ώστε τελικά να αυτοπεριορίζονται (π.χ. ο διαχωρισμός της δικαστικής από την εκτελεστική εξουσία). Του αφαιρείται η δυνατότητα να παρεμβαίνει στις διάφορες πλευρές της κοινωνικής ζωής και να τις καθοδηγεί και αφήνεται ο ρόλος αυτός στις διάφορες οργανωμένες μειονότητες (κόμματα, τύπος, συνδικάτα, οικονομικά μονοπώλια). Απογυμνωμένο από κάθε ηθική και πνευματική εξουσία, από κάθε σχέδιο και προορισμό, έχει μόνο πλέον το δικαίωμα (σαν αναγκαίο κακό) να νομοθετεί και να φροντίζει μόνο για την ασφάλεια των κατοίκων. Αυτό το μη - κράτος των φιλελευθέρων που υπάρχει μόνο για τις οικονομικές ανάγκες των πολιτών του δεν διαφέρει από μία κακώς διοικούμενη εταιρεία που οι ανώνυμοι μέτοχοι της εκλέγουν κάθε τόσο κάποιους διαχειριστές με την απαίτηση μόνο ασφάλειας και περισσοτέρων κερδών, αδιαφορώντας για οτιδήποτε άλλο.

Φυσικά αυτό το οικονομικό κατασκεύασμα είναι ανίκανο πλέον να θέσει στόχους, να ενσαρκώσει συλλογικούς πόθους, να επιβάλει αξίες, να γίνει οδηγός, να δημιουργήσει πολιτισμό. Απέμεινε μόνο ένας απρόσωπος μηχανισμός που οι αποφάσεις και οι ενέργειες του αμφισβητούνται πλέον από τους πολίτες, διότι έχουν χάσει την άνωθεν νομιμότητα τους. Το θεωρούν πια σαν ένα όργανο καταπίεσης· και πράγματι είναι διότι είναι ξένο και αδιάφορο προς το πνεύμα του λαού, ανάξιο της ιστορίας του, που ανάγει όλη την ανθρώπινη υπόσταση στα οικονομικά πλαίσια της καθημερινότητας.

Αυτό κατάφερε η δεξιά παράταξη με τη διακυβέρνηση της επί τόσα χρόνια στην χώρα μας, και συνεχίζει με το ίδιο ενθουσιασμό η αριστερά όντας η άλλη όψη του νομίσματος. Για χάρη των αναγκών της ελευθέρας οικονομίας και της παγκόσμιας αγοράς εκμηδένισε τις ουσιώδεις προτεραιότητες του συνόλου, ουδετεροποίησε το κράτος εν σχέσει με την κοινωνία, υποβίβασε σε κενά λόγια κάθε τι μεγάλο και σεβαστό, προώθησε τον ισοπεδωτισμό και τον κοσμοπολιτισμό, με δύο λόγια, πιστή στους νόμους της ελεύθερης αγοράς άφησε την καθοδήγηση του λαού μας στον ιδιωτικό τομέα! Και όλα αυτά ενώ συγχρόνως δήθεν θρηνούσε για την καταστροφή τους.

ΚΚΕ: Μεταβλητή πολιτική - Αμετάβλητη προδοσία

Μετά τις προ-κατ εμποροπανηγύρεις που συνόδεψαν την άφιξη του «ιαθέντος» πρωθυπουργού μας και ενώ ο δημοκρατικός Ελληνικός Λαός απολαμβάνει την δορυφορική T.V. σε Βορρά και Νότο βλέποντας τους υποψήφιους κλόουν - προέδρους των ΗΠΑ, κάποια ουσιωδέστατη —από Εθνική και λαϊκή σκοπιά— είδηση αγνοήθηκε τελείως από τους αργυρώνη τους υπηρέτες του συστήματος. Αναφερόμαστε στην Εθνοπροδοτική και συχαμερή δήλωση του Κ.Κ.Ε. δια στόματος του βουλευτή του Κάππου, στο ελληνικό(;) κοινοβούλιο στις 20 του περασμένου Οκτώβρη. Ο διεθνιστής μουζίκος ούτε λίγο - ούτε πολύ ζήτησε: «Επαναπατρισμό των προσφύγων Σλαβικής προέλευσης»! Μάλιστα αναγνώστη το πνεύμα της Εθνικής εκποίησης και του αντιπατριωτικού διεθνισμού συνεχίζει να ξεχυλίζει δυσώδες από το «Σπίτι του λαού» στις ημέρες της Perestroika. Με κυνισμό, απαιτητικότητα, και άμετρο θράσος οι Μπολσεβίκοι, αθεράπευτα ξενόδουλοι δηλώνουν εύσχημα ότι υπάρχουν Σλάβοι της Ελλάδας που σαν «αδικημένοι» πρόσφυγες πρέπει να επαναπατριστούν.

Εμετική συγχορδία των ντόπιων πραχτόρων του Διεθνούς Μπολσεβικισμού που κωάζουν αρμονικά μαζί με τους Σκοπιανούς παραχαράκτες.

Η αντίδραση των 2 μεγάλων κομμάτων, «εκφραστών» του μεγίστου μέρους του Λαού: Σιωπή, σιωπή πρόστυχη, εξευτελιστική και άνανδρη. Θυσία της υπολειπόμενης ελάχιστης Εθνικής αξιοπρέπειας και εκποίηση του όποιου Εθνικού μέλλοντος στον βωμό των Συμφερόντων, της Ψηφοθηρίας, και της Μικροπολιτικής.

Οι Νεοδημοκράτες «ριζοσπάστες, φιλελεύθεροι» λόγω της επερχόμενης εκλογικής μάχης, λείχουν σαν ψωρόσκυλα την ποθητή συναίνεση ή ανοχή των Μπολσεβίκων, για να αρπάξουν τον θώκο της εξουσίας.

Το «τριτοδρομικό» (sic) ΠΑΣΟΚ που έκρωζε «Η Ελλάδα στους Έλληνες» σωπαίνει εξίσου εμετικά ορμώμενο από Σοσιαλιστική (Μαρξιστική και μη) αλληλεγγύη προς τις «άλλες Δημοκρατικές Δυνάμεις» συνεχίζοντας μέσα στην ιλαροτραγικότητα των ημερών τον «περιπαθή» αυτοεξευτελισμό του. Εξαφανίστηκαν οι λεονταρισμοί Τύπου «Εθνικής υπερηφάνειας» και εσιώπησαν άπαντες, ακόμη και ο γραφικός άμα και εύχαρις «χριστιανός» κος Παπαθεμελής.

Έτσι αναγνώστη από τη μία οι αντιλαϊκές - αντεθνικές δυνάμεις του Διεθνούς κεφαλαίου και από την άλλη οι παραισθησιογόνες και εθνοβόρες δυνάμεις της Σοσιαλδημοκρατίας, είναι συνυπεύθυνες με το Μπολσεβίκικο κτήνος γι' αυτήν την άθλια παραδοχή. Η σιωπή των μπροστά στην μεθοδευμένα αναλοίωτη ολετήρια στάση των Μπολσεβίκων είναι έγκλημα καθοσίωσης, με την ίδια τραγική βαρύτητα και τρομακτική ευθύνη απέναντι στο Λαό, στο Έθνος και στο Μέλλον.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές θίγουμε το συμβάν όχι μόνο από ηθικό χρέος, ιδεολογική κατάφορη αντίθεση και εθνικό καθήκον αλλά γιατί πιστεύουμε παράλληλα ότι «τους άνδρας χρόνοι δείκνυσι». Έτσι ώστε όλοι οι καινοφανείς περιστασιακοί ελευθεριάζοντες εθνικοφρονίσκοι ή «εθνικιστές» που πιθανόν ευκαιριακά να ξεσπάσουν σε cresendo στείρου αντικομμουνισμού, να φανούν σ' όλη την γύμνια τους αστεία όργανα της όποιας Αμερικανοκίνητης Δεξιάς τους χειρίζεται τότε,.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές θίγουμε το ζήτημα που πρόεκυψε μετά τον κοασμό του Αρχιμπολσεβίκου στην Βουλή (η Αβουλία) των Ελλήνων, γιατί ξέρουμε και δεν ξεχνάμε με κανένα αντίτιμο τις προπολεμικές δηλώσεις των Μπολσεβίκων στον Ριζοσπάστη για καταπιεζόμενους —από τους Έλληνες— Μακεδόνες, δεν ξεχνάμε τις ψευτοθεωρίες του αρχιαπατεώνα Ζέβγου όταν έγραψε για τους Βόρειους Γείτονες, δεν ξεχνάμε την συγχώνευση ΕΛΑΣ και ΕΝΟΦ, δεν ξεχνάμε το προδοτικό «Σύμφωνο Μελισσοχωρίου» που εκχωρούσε την Α. Μακεδονία στους Βούλγαρους υπογραμμένο από τον εκπρόσωπο της ΠΕΓΑ (κυβέρνησης του Βουνού) Αυγερινόπουλο, δεν ξεχνάμε τα γραμματόσημα του ΕΛΑΣ που ήσαν κοστολογημένα σε Λέβα, δεν ξεχνάμε την απύθμενη, αχαρακτήριστη, ατιμώρητη και ασταμάτητη προδοσία του ΚΚΕ.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν εφησυχάζουμε όταν ο οιοδήποτε καπετάν - Γιώτης ισχυρίζεται ότι δεν υφίσταται θέμα Μακεδονικής Μειονότητας, γιατί ξέρουμε ότι πάντα οι Μπολσεβίκοι δεν πίστευαν σε Μειονοτική άποψη του Μακεδονικού, αντίθετα ζητούσαν τη σύσταση μιας Αυτόνομης Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας - Κράτους.

Τέλος εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές όντας ευαισθητοποιημένοι πως τα φαινομενικά ασύνδετα μεταξύ τους συμβάντα που άπτονται της ανακίνησης του Μακεδονικού, δεν είναι απλά δείγματα παρακμής του Νέου Ελληνισμού ή κρατικής ανικανότητάς του, αλλά σημασιοδοτούν ευρύτερες ανακατατάξεις στην παγκόσμια σφαίρα, εξαιτίας των επιρροών που εξαπολύει διαρκώς εντονότε-

ρες ο Διεθνής Εβραϊσμός και οι δύο υπηρέτες του Καπιταλιστές και Μπολσεβίκοι.

Αργά ή γρήγορα όταν οι υπόνοιές μας μεταβληθούν σε εφιαλτικές πραγματικότητες, οι επερχόμενοι Έλληνες θα αξιολογήσουν τα πράγματα και θα πεισθούν για την αλήθεια των λόγων μας.

Ο Διεθνισμός Μπολσεβίκικος ή Οικουμενικός που χτυπάει την πατρίδα μας ή την όποια Ευρωπαϊκή πατρίδα υποδηλώνει έντονα την ατέρμονη προσπάθειά του Εβραίου Διαβόλου για Ευρωπαϊκή κυριαρχία.

Γιατί αναγνώστη πίσω από τα Δεινά μας τωρινά και μελλούμενα ξεπροβάλλει βδελυρό το πρόσωπο του αιώνιου ενόχου της ιστορίας, του Εβραίου. Άλλοτε σοσιαλιστής, άλλοτε φιλελεύθερος, πότε δημοκράτης, πότε συντηρητικός, κατά καιρούς Μπολσεβίκος ή Αμερικανόδουλος, ο Εβραίος συνεχίζει την πάλη του ενάντια στην Ευρώπη και την καρδιά της: την Ελλάδα.

ΟΙ ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΗ

Παρ' όλη τη πλύση εγκεφάλου που καθημερινά και επί χρόνια γίνεται εις βάρος του λαού μας σχετικά με την «ισότητα» των φυλών, παρ' όλα τα ανθρωπιστικά, και αντιρατσιστικά συνθήματα των ακριβοπληρωμένων κονδυλοφόρων του συστήματος που συνεχώς από τηλεοράσεις, ραδιόφωνα, περιοδικά και εφημερίδες κατακλύζουν τις αποχαυνωμένες συνειδήσεις των νεοελλήνων, παρ' όλα αυτά, δείγματα φυλετικής υγείας, δείγματα αυθόρμητα εμφανίζονται στο λαό μας. Έτσι μετά τα Εξαμίλια Κορινθίας επεισόδια μεταξύ Ελλήνων και γύφτων έγιναν πρόσφατα στο Νεοχώριο Φλωρίνης.

Το ιστορικό της υποθέσεως έχει ως εξής: Στις 9 Νοεμβρίου ο Υπουργός Μακεδονίας - Θράκης Παπαθεμελής, μετέβη στην περιοχή Νεοχωρίου για να εγκαινιάσει ένα χώρο στον οποίο η πολιτεία σκοπό έχει να κτίσει συνοικισμό όπου θα εγκαταστήσει γύφτους «νεοφωτίστους» του Καντιώτη. Για όσους δεν το γνωρίζουν ο Αυγουστίνος εδώ και πολλά χρόνια είναι ο προστάτης των γύφτων της Μακεδονίας. Τους βαφτίζει χριστιανούς και τους εγκαθιστά σε συνοικισμούς, που χτίζονται με χρήματα του Ελληνικού λαού. Η θέση μας για τους γύφτους είναι αυτή η ίδια η θέση της συντριπτικής πλειοψηφίας του Ελληνικού Λαού, που τους θεωρεί ξένο σώμα, που είναι λόγω φυλής, γλώσσας, συνείδησης και κοινωνικής συμπεριφοράς. Για να επανέλθουμε όμως στο πρόσφατο περιστατικό ο χώρος που αυθαίρετα παραχώρησε το Κράτος στους γύφτους, με τις ευλογίες και με πρωτοβουλία του Καντιώτη ήταν κοινοτικός και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο οι κάτοικοι του Νεοχωρίου συγκεντρώθηκαν για να διαμαρτυρηθούν γι' αυτή την παραχώρηση, για την οποία ήταν αντίθετοι. Συγκεντρώθηκαν για να διαμαρτυρηθούν γιατί δεν ήθελαν για συγκατοίκους και γείτονές τους τους γύφτους. Σε αυτή την καθόλα νόμιμη ενέργεια τους απήντησαν με βία και αίμα οι διεκδικητές της περιοχής γύφτοι στέλνοντας στο Νοσοκομείο βαριά τραυματισμένους τέσσερις Έλληνες. Με ευκαιρία αυτό το περιστατικό θα θέλαμε να απευθύνουμε στον Αυγουστίνο και στους ζηλωτές τους (ναι ζηλωτές κατά κυριολεξία) μερικά ερωτήματα:

α) Πού ήταν η χριστιανική Αγάπη των «νεοφώτιστων» γύφτων απέναντι στους «συνανθρώπους» τους Έλληνες όταν χτυπούσαν τους κατοίκους του Νεοχωρίου;

β) Δεν έχουν δικαίωμα οι άνθρωποι αυτοί, οι κάτοικοι του Νεοχωρίου να μην θέλουν τους γύφτους για γείτονες;

γ) Έχει ποτέ αναλογισθεί κανείς από τους εμπνευστές αυτής της ιστορίας τον κίνδυνο που μακροπρόθεσμα κρύβεται στην μόνιμη εγκατάσταση των γύφτων, των χωρίς ελληνική συνείδηση γύφτων, στην ευαίσθητη εθνικά περιοχή του Νομού Φλωρίνης;

Τα ερωτήματα γνωρίζουμε πως θα μείνουν αναπάντητα αφού οι άνθρωποι, που κινούν την υπόθεση έχουν την νοοτροπία των πρώτων χριστιανών, αυτών που με αυθεντικά εβραϊκή συνείδηση καίγαν τους Ελληνικούς Ναούς και αποκεφάλιζαν τα αγάλματα. Γνωστό είναι άλλωστε και το περιστατικό που συνέβη προ ετών, όπου ένας Καντιωτικός Καλόγερος κατέστρεψε το άγαλμα του Διός, που βρισκόταν έξω από το υπουργείο Παιδείας στην οδό Μητροπόλεως. Και επειδή πολλά μπορεί να λεχθούν γι' αυτό το άρθρο θα πρέπει να τελειώσουμε λέγοντας τα εξής: Ναι δεχόμαστε την ιερότητα της θρησκείας, ναι δεχόμαστε τον Χριστιανισμό του Βουλγαροκτόνου και του Παλαιολόγου, του Καρλομάγνου και του «Πάρσιφαλ», αλλά δεν δεχόμαστε σε καμμία περίπτωση τον εβραιο-χριστιανισμό των Ζωλωτών της Χαναάν, που έχουν τις ρίζες τους στη σκοτεινή και αγέλαστη Παλαιά Διαθήκη.

Ανακοινούται στους φίλους και Συναγωνιστές της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ πως από 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ '88 θα διατίθενται από τα Γραφεία μας (Κεφαλληνίας 52 - 3ος όροφος - Τετάρτη & Σάββατο, 7-10 μ.μ.) Ημερολόγια του έτους 1989.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΘΕΜΕΛΙΟ ΤΗΣ ΙΔΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ - ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ: Η ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΣ

(II)

— Μπορεί να συμβιβασθεί το παραδοσιακό πνεύμα με την ανάπτυξη των «εφαρμοσμένων» δυνάμεων σε μία σύγχρονη κοινωνία ερωτούν οι καλόπιστοι της «αντίπερα όχθης»;

— Μπορεί να συμβιβασθεί η προαγωγή του εσωτερικού κόσμου με κείνην του εξωτερικού;

— Μπορούν να συνυπάρξουν, να συνεργασθούν και να εναρμονισθούν οι δύο αυτοί χώροι - για όλο σχεδόν τον μεταπολεμικό κόσμο φαινομενικά ξένοι;

Αυτό το περιστασιακό, αλλά με ιδιαίτερη ένταση και έμφαση τιθέμενο ερώτημα, ταλαιπωρεί περισσότερο τους προβληματιζόμενους εφήβους, οι οποίοι ματαίως προσπαθούν να επιλέξουν μεταξύ ομοίων και άψογα προπαγανδισμένων δρόμων, παρά τους διδασκάλους των διάφορων σχολών, οι οποίοι σε τελική ανάλυση δρουν κατόπιν εντολών και προκατηρτισμένου σχεδίου.

Έτσι, το δίχως ορίζοντες ερώτημα οδηγεί τους δύστυχους αναζητητές, στην επιλογή μεταξύ δύο προκαθορισμένων καταστάσεων που είναι δώρα του διπολικού συστήματος ή σε ενάντια περίπτωση οδηγεί στην περιθωροποίηση, της οποίας η βασιλεία τελειώνοντας οδηγεί στην χειρίστου είδους υποτέλεια, έλκοντας με ζήλο στο κανάλι του συστήματος.

«Συνήθως» καταλήγουν στη θέση εκείνη η οποία αποκλείει βέβαια την ανάπτυξη των δύο δρόμων και αφ' ετέρου προκρίνει την πρακτική, δηλαδή την εξωτερική οδό ονομάζοντάς την οδό προόδου και επιτυχίας, «σύγχρονη» οδό και οδό που κατ' αποκλειστικότητα εγγυάται το μέλλον.

Δεν πρόκειται να αναλύσουμε επί του παρόντος τους λόγους δια τους οποίους το κυρίαρχο σύστημα επιβάλλει αυτή την «γραμμή». Κάτι τέτοιο άλλωστε θα ήταν υπερβολικά πρωθύστερο.

Από τα μέσα του 18ου αιώνα ήδη, μέχρι και τις αρχές του 20ου, η προσπάθεια παραλληλισμού των δύο οδών και η αναγωγή τους σε ενιαίο σύστημα - προσπάθεια καταβληθείσα από πραγματικά πεφωτισμένους ηγέτες συναντούσε ταχύτατη, συμπαγή, και άψογα οργανωμένη αντίδραση από τους προγόνους και ιδρυτές του σημερινού διπολικού συστήματος που της έδιναν και τον αμφιλεγόμενο χαρακτηρισμό του «απαγορευμένου καρπού».

Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι προσπάθειες των εν λόγω ηγετών εξέπνεαν ενώ οι ίδιοι εκαλούντο να επιλέξουν τον πλέον ανώδυνο τρόπο αποχώρησης από το προσκήνιο.

Οι Δυτικές λοιπόν (1) χώρες μένουν χωρίς την πνευματική τους πατρίδα, παραμένοντας λάτρεις του «αποτελέσματος» και θεοποιώντας όποιον τους εγγυάται καλύτερα αποτελέσματα, περισσότερη υλική δύναμη, περισσότερη ευμάρεια.

Γίνεται δηλαδή το κριτήριο προόδου, απόλυτα ποσοτικό, καταργώντας οποιαδήποτε «ιδέα» ποιοτικής επιλογής.

Η έλλειψη επαφής πλέον των συγχρόνων μας με τις παραδοσιακές τους διαστάσεις, καταργεί κάθε ανώτερη αξία, καταργεί τους ανώτερους στόχους, καταργεί τον ανώτερο άνθρωπο.

Σαν αντίμετρο σερβίρονται τα χάπια της χριστιανικής και της μαρξιστικής «επιστήμης» με την ελπίδα ποδηγέτησης τουλάχιστον των πλέον δραστήριων μονάδων των δυτικών κοινωνιών· τούτο φαίνεται πώς επέτυχε τους στόχους του, ιδίως στις μεταπολεμικές εποχές κατά τις οποίες οι επιζώντες πεινασμένοι, αναζητούσαν τροφή στους θώκους των κάθε λογής θεωριών των ομάδων που επεκράτησαν.

Βέβαια, οι νόθες αυτές επιστήμες δεν μπορούν να διαιωνισθούν παρά τις ενέσεις του κοινού τους κέντρου· θα περάσει ως τόσο αρκετός καιρός μέχρι να «ξεθυμάνουν». Τότε, οι

φορείς του γνήσιου παραδοσιακού πνεύματος πρέπει να αναλάβουν τα ηνία.

Στον Δυτικό κόσμο, ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι το τελευταίο ιστορικά ρεύμα που προσπάθησε να επαναφέρει και καθιερώσει το πνεύμα αυτό.

Στην προσπάθειά του αυτή ξεκίνησε την μεταφορά των παραδοσιακών στοιχείων που έλειπαν από την Ευρώπη, χρησιμοποιώντας κατά κύριο λόγο στοιχεία της ινδικής παραδόσεως(2) και επιχειρώντας — με μέτρο απόλυτα αυστηρό — την επανοικοδόμηση κοινωνίας και ιεραρχίας στα ίχνη των Brahmanes και Ksatriyas(3). Η κίνηση αυτή προφανώς δεν θα ολοκληρώνονταν παρά μετά την πάροδο πολλών ετών και εφ᾽ όσον είχε προηγηθεί και συντελεσθεί η πολλαπλή κάθαρση των ευρωπαϊκών λαϊκών κοινοτήτων από τα ξένα στοιχεία.

Η αλυσίδα των μεγάλων πρωτοπόρων του Κινήματος είχε ήδη ξεκινήσει την επανασύνδεση με τους φορείς της πρωταρχικής παράδοσης και το σημαντικότερο, απεκάλυψε τον ρόλο του μεγάλου κυρίαρχου συστήματος και των υπο - συστημάτων που πατρονάριζε αυτό, και ξεκίνησε τον Μεγάλο Πόλεμο(4) στη σωστή κατεύθυνση και έχοντας σαφή και πλήρη γνώση των Καιρών.

Η πείρα έδειξε πως οι Γερμανικοί πληθυσμοί, αλλά και πάμπολλοι από τους υπόλοιπους Αρίους λαούς έσπευσαν ταχύτατα να μεθέξουν του καθαρού ρεύματος το οποίο σιωπηλά, καρτερικά και με ακλόνητη πίστη περίμεναν.

Ταυτόχρονα οι κοινωνίες τους έδειξαν ότι συνεδύαζαν κάλλιστα την εξωτερική λεγόμενη με την εσωτερική οδό, την οδό δηλαδή της πράξεως με κείνην του πνεύματος· έτσι, η κοινωνία εκείνη, παρά τα ελάχιστα χρόνια ειρηνικής περιόδου και ελλείψεως του αναγκαίου για προπαρασκευή χρόνου και χώρου έδειξε άξια παραδείγματα αρμονίας και πραγματικής Δυνάμεως(5).

Φαίνεται συνεπώς, πως η επαναφορά της παράδοσης δεν είναι κάτι το αδύνατο «πρακτικά». Εφ᾽ όσον δε η Λευκή Φυλή το επιθυμήσει πραγματικά, μπορεί να προσανατολισθεί στην αληθή οδό, η οποία είναι και ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΔΟΣ, όχι δια να της επιβληθούν κάποιες ξένες αντιλήψεις όπως ορισμένοι «καλόπιστοι» Αγγλοσάξωνες ή «πιστοί» Ανατολικο -Ευρωπαίοι φοβούνται, αλλά κυρίως δια να βοηθηθεί από τους υγιείς φορείς να ξαναβρεί την δική της παράδοση της οποίας έχασε την σημασία.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

(1) Σαν δυτικές χώρες ή Δυτικό κόσμο χαρακτηρίζουμε τον μεταξύ Ουραλίων και Αλάσκας κείμενο. Από τούδε και εις το εξής, ο χαρακτηρισμός αυτός είναι τυπικός.

(2) Η ινδική παράδοση, είναι άμεσος, γνήσιος και πληρέστερος ίσως απόγονος της πρωταρχικής παράδοσης και του Αρίου πνεύματος.

(3) Η Anenerbe ήταν το πρώτο σημείο δοκιμαστικής εκκινήσεως.

(4) Δεν εννοούμε βέβαια τη σύρραξη του 1939-45.

(5) Ένα έξοχο επίσης παράδειγμα (αλλά μη ανήκον στον χώρο της Λευκής Φυλής) είναι και η Ιαπωνία: το φαινόμενο της ίσως είναι πιο κραυγαλέο δεδομένου του σημερινού της ξυπνήματος πάνω στην ίδια ακριβώς πορεία.

«Καλύτερον να διοικούμεθα υπό ενός λέοντος παρά υπό χιλίων ποντικών».

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΡΓΙΑ

Η αδυναμία μιας οικονομίας να απορροφήσει το διαθέσιμο ανθρώπινο δυναμικό της **Λαϊκής Κοινότητας** σε παραγωγική και δημιουργική **Εργασία** προκαλεί την ανεργία. Στις σύγχρονες κοινωνίες η ανεργία είναι οργανικό σύμπτωμα τόσο της φιλελεύθερης όσο και της σχεδιοποιημένης οικονομίας, δηλαδή τόσο του καπιταλισμού όσο και του σοσιαλισμού. Στην ανταγωνιστική ζούγκλα της καπιταλιστικής οικονομίας όπου η κρατική μέριμνα και η κοινωνική πρόνοια είναι αμελητέεες ο εργαζόμενος είναι αναλώσιμο είδος στη διάθεση των **πλουτοκρατών** και της **πολιτικής ολιγαρχίας** που κερδοσκοπούν ή παίζουν τα άνομα πολιτικά τους παιγνίδια πάνω στην πλάτη του. Το βασικό πρόβλημα του εργαζόμενου στον καπιταλισμό είναι η μετατροπή του σε μηχανικό γρανάζι της παραγωγικής διαδικασίας και του καταναλωτισμού δηλαδή η **Αλλοτρίωση** του, που είναι σύμφυτη με τους νόμους της φιλελεύθερης οικονομίας. Ο εργαζόμενος στον καπιταλισμό είναι συχνά παραγωγικός, σπάνια όμως είναι δημιουργικός. Αντίστοιχα ο άνεργος στον καπιταλισμό δεν απολαμβάνει καμμιάς κρατικής μέριμνας, η δε φροντίδα εξεύρεσης εργασίας αφήνεται στην μεγαλοψυχία της εργοδοσίας. Η ανεργία είναι μια δικλείδα ασφαλείας στην καπιταλιστική ανάπτυξη. Η διόγκωση της είναι το κύριο όπλο με το οποίο η καπιταλιστική οικονομία αντιμετωπίζει τις υφέσεις και τις κρίσεις της.

Στην γραφειοκρατική δομή της σοσιαλιστικής οικονομίας όπου ο ασφυκτικός έλεγχος του κράτους στραγγαλίζει κάθε δημιουργικότητα, ο εργαζόμενος είναι ένας αντιπαραγωγικός μη - δημιουργικός και υποαπασχολούμενος υπάλληλος. Η απουσία οιουδήποτε κινήτρου οδηγεί στην απουσία οιασδήποτε πρωβουλίας. ΄Ετσι η οικονομική στασιμότητα και αποτελμάτωση έγινε η δεύτερη φύση των σοσιαλιστικών κοινωνιών. Σήμερα ο μίζερος εργαζόμενος των σοσιαλιστικών χωρών αποστρέφει με περιφρόνηση το βλέμμα από το τραγικά απογυμνωμένο και διαψευσμένο όραμα του κομμουνιστικού «παραδείσου» και επενδύει όλα του τα όνειρα σε μια φιλελεύθερου τύπου οικονομική ανάπτυξη που θα τον οδηγήσει στον καταναλωτικό «παράδεισο» του καπιταλισμού που σήμερα αποτελεί το μοναδικό ιδανικό του.

Οι σοσιαλιστικές κοινωνίες κομπάζουν ότι έχουν εξαλείψει οριστικά την ανεργία. Αποφεύγουν όμως επιμελώς να αναφερθούν στην σχέση του εργαζόμενου προς την παραγωγικότητα και τη δημιουργικότητα, δυο ιδιότητες σύμφυτες με την ουσία της εργασίας. Επίσης αποφεύγουν ν' αναφερθούν στο πρόβλημα της επάρκειας των υλικών αγαθών και της δύναμης των αμοιβών προς κτήση των υλικών αγαθών. Το πρόβλημα δεν είναι αν ένας πολίτης φέρεται ως τυπικά εργαζόμενος αλλά τί παράγει και τί δημιουργεί δια της εργασίας του και πώς συμβάλλει, στην οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη του λαού του. Οι σοσιαλιστικές κοινωνίες «έλυσαν» το πρόβλημα της ανεργίας διορίζοντας στρατιές υποαπασχολούμενων αργομίσθων και όχι δημιουργώντας νέες θέσεις υγιούς εργασίας.

Αντίθετα η εθνικοσοσιαλιστική **Οργανική Κοινωνία** με την **Λαϊκή Οικονομία** της έλυσε ουσιαστικά και τελεσίδικα το πρόβλημα της ανεργίας. Δεν θα επικαλεσθούμε το εκπληκτικό επίτευγμα του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Κράτους να απορροφήσει σε 3 μόλις χρόνια 6.000.000 ανέργους, δημιουργώντας αντίστοιχες νέες θέσεις υγιούς εργασίας, αλλά τις αρχές επί των οποίων η Εθνικοσοσιαλιστική Λαϊκή Οικονομία, στηρίζεται ώστε να δύναται να δώσει λύση στο πρόβλημα της ανεργίας και στο μέλλον, με την ίδια βεβαιότητα που έδωσε τελεσίδικη λύση στο παρελθόν.

Για τον Εθνικοσοσιαλισμό ο εργαζόμενος είναι πριν από οτιδήποτε άλλο πολίτης - μέλος της Λαϊκής Κοινότητας και εκλεκτός Δημιουργός. Επομένως δια της εργασίας του οφείλει να επιτυγχάνει δύο στόχους: Να δημιουργεί και να παράγει, πρώτα προς όφελος της Πολιτείας και ύστερα προς όφελος του εαυτού του. Ο εργαζόμενος στον Εθνικοσοσιαλισμό είναι λοιπόν ένας συνειδητός δημιουργός, αρμονικά εντεταγμένος στη Λαϊκή Κοινότητα και οργανικά δεμένος με τους ερ-

γαζόμενους συμπολίτες του, με τους οποίους τον συνδέει το συλλογικό συμφέρον της πολιτείας χωρίς να τον φέρνει, σε αντίθεση μαζί τους, το ιδιοτελές ατομικό συμφέρον, όπως συμβαίνει στην ανταγωνιστική καπιταλιστική κοινωνία.

Επί πλέον το Εθνικοσοσιαλιστικό Κράτος έχει ένα ρυθμιστικό παρεμβατικό ρόλο στις εργασιακές σχέσεις ώστε να διασφαλίζει τα συμφέροντα των εργαζομένων και να μη επιτρέπει την αυθαιρεσία των εργοδοτών εις βάρος τους. Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κράτος χαράσει τα όρια της Οικονομικής πολιτικής με κριτήριο το συλλογικό όφελος, οι δε εργαζόμενες τάξεις είναι υποχρεωμένες να εντάξουν στην πολιτική αυτή τις δραστηριότητές τους και να αποδεχθούν την διαιτητική παρουσία της πολιτείας ώστε να αποφεύγονται οι συγκρούσεις και οι αθέμιτοι ανταγωνισμοί.

Στον Εθνικοσοσιαλισμό η ανεργία είναι εκτός νόμου και κάθε περιουσία που δεν μπορεί να αποδειχθεί ως προϊόν εργασίας δεσμεύεται από το κράτος. Επομένως στην Λαϊκή Οικονομία του Εθνικοσοσιαλισμού η παρασιτική τάξη των πλουτοκρατών που θησαυρίζει από την εκμετάλλευση των εργαζομένων λαϊκών τάξεων και την τοκογλυφία δεν έχει θέση. Η **Πολιτική Ολιγαρχία** που με τον παραγοντισμό, την ευνοιοκρατία και τη ρουσφετολογία της είναι το δεκανίκι της δημοκρατίας και ο δήμιος των παραγωγικών λαϊκών τάξεων, εξανδραποδίζεται οριστικά από το δημόσιο βίο ταυτόχρονα με το πολιτικό εξάμβλωμα, που την εκπροσωπεί. Έτσι εξυγιαίνεται η Κοινωνική και Οικονομική Ζωή προς όφελος του Λαού και της Αρμονικής Πολιτείας που ο Εθνικοσοσιαλισμός οικοδομεί.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός παρ' ότι είναι σε θέση να την πατάξει οριστικά δεν θεωρεί την ανεργία ως εξορκισμένο κακό αλλά ως ένα δυναμικό φαινόμενο της οικονομίας. Θεωρεί πώς σε μία φάση οικονομικής ύφεσης είναι σαφώς προτιμότερη από την υποαπασχόληση και την αργομισθία που οδηγεί στην μείωση της παραγωγικότητας, την απώλεια της δημιουργικής πνοής, της αδρανοποίησης και παθητικοποίησης του εργατικού δυναμικού της Λαϊκής Κοινότητας. Θέτει όμως την ανεργία υπό τον έλεγχο και την κρατική μέριμνα ως ακολούθως:

α. Απαγορεύει την απόλυση εργαζόμενου για οιονδήποτε λόγο εκτός από εκείνους που η Πολιτεία έχει θεσπίσει. (Ηθελημένη αρνητικη απόδοση, χρηματισμός, αναγκαστική συρρίκνωση δραστηριοτήτων κλπ.).

β. Εντάσσει κάθε άνεργο, σ' ένα ισχυρό ταμείο ανεργίας που καλύπτει πλήρως τις αποδοχές του ως εργαζόμενου για όλο το διάστημα ανεργίας του. Το ταμείο ανεργίας χρηματοδοτείται και από το δημόσιο και από τον ιδιωτικό τομέα, ώστε να μπορεί να ανταποκριθεί στον κοινωνικό του ρόλο.

γ. Μεριμνά για την εξεύρεση νέας θεσεως εργασίας στον άνεργο, σύμφωνης με την δημιουργική του ιδιοσυγκρασία και τα αντικειμενικά προσόντα του.

δ. Παρέχει στον άνεργο πλήρη κοινωνική ασφάλιση, για όλο το διάστημα ανεργίας του, και ακόμη τη δυνατότητα συμμετοχής, στην κοινωνική και πολιτιστική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας ως ισότιμου μέλους με κάθε άλλο εργαζόμενο πολίτη.

Για τον Εθνικοσοσιαλισμό η ανεργία θεωρείται μία μορφή προσωρινής εργασιακής άδειας, ο δε άνεργος θεωρείται ως δυνάμει εργαζόμενος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το επόμενο τεύχος του περιοδικού μας θα κυκλοφορήσει στις 1-5 Ιανουαρίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Πληροφορούμε τους αναγνώστες ότι τα γραφεία μας μεταφέρθηκαν στην οδό Κεφαλληνίας 52, 3ος όροφος, και θα είναι ανοικτά για το κοινό κάθε Τετάρτη και Σάββατο 7-10 μ.μ. (η οδός Κεφαλληνίας είναι παράλληλος της Αγίου Μελετίου, στην έξοδο της στοάς Μπροντγουαίη).

Η ΑΠΟΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

Πολλές είναι οι όψεις της παρακμής και του αποπροσανατολισμού των λαϊκών μαζών που ανέπτυξε το μεταπολεμικό σύστημα. Ανάμεσά τους πρωτεύοντα ρόλο παίζει η πληροφορία και συγκεκριμένα ο χειρισμός της με βάση τις αρχές του συστήματος αυτού. Ας γίνουμε ακόμα πιο συγκεκριμένοι. Όλοι μας έχουμε λίγο-πολύ υπ' όψη μας τη λέξη «αποπληροφόρηση». Συνήθως αυτή χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τη διαστρέβλωση των πληροφοριών κατά το εκάστοτε συμφέρον μιας πολιτικής δύναμης. Τυπικό παράδειγμα μιας τέτοιας διαδικασίας είναι ο μηχανισμός πληροφόρησης της Σοβιετικής Ένωσης όπου η αποπληροφόρηση έχει αναχθεί σε μια πολύπλοκη και αδιάλειπτα εφαρμοζόμενη τεχνική.

Παρ' όλα αυτά το πρόβλημα δεν είναι η αποπληροφόρηση που εφαρμόζει η Σοβιετική Ένωση ή οποιοδήποτε άλλο κράτος. Δεν είναι ούτε καν η ίδια η αποπληροφόρηση, αλλά το τεράστιο πλήθος των πληροφοριών. Ο σημερινός Ευρωπαίος (και γενικώτερα ο λευκός άνθρωπος) βομβαρδίζεται συνεχώς από έναν υπέρμετρο μεγάλο αριθμό πληροφοριών. Από την ώρα που θα ξυπνήσει έως την ώρα που θα κοιμηθεί είναι έρμαιο της τεχνολογικής εξέλιξης· το ραδιόφωνο μεταδίδει μια πολύ μεγάλη ποικιλία προγραμμάτων στα οποία έρχονται να προστεθούν και προγράμματα ξένων χωρών. Η τηλεόραση προσθέτει στον χορό των πληροφοριών την αποχαυνωτική της ενέργεια. Ο τύπος είναι ποικιλόμορφος και ποικιλόχρωμος. Σήμερα ο καθένας που διαθέτει ένα μεγάλο ποσό χρημάτων μπορεί να έχει και δικά του μέσα επηρεασμού των μαζών. Η ημερήσια εφημερίδα είναι ένα από τα κυριώτερα απ' αυτά. Μόνο στην Αθήνα κυκλοφορούν 16. Δίπλα τους υπάρχουν εκατοντάδες άλλα έντυπα: εφημερίδες εβδομαδιαίες, περιοδικά εβδομαδιαία, μηνιαία, φυλλάδια κ.τ.λ. Δεκάδες εκδοτικοί οίκοι ρίχνουν συνέχεια στην αγορά καινούρια βιβλία και έντυπα. Μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα ο άνθρωπος — έρμαιο της πληροφορίας, δηλαδή ο σημερινός μαζάνθρωπος στέκει ξαφνιασμένος. Το ήδη ναρκωμένο από μία εξαντλητική και διαρκή προπαγάνδα υπέρ του συστήματος μυαλό του δεν είναι σε θέση να διακρίνει την αλήθεια από το ψέμμα, το ουσιαστικό από το ασήμαντο. Έτσι περιορίζεται να παραδέρνει χωρίς σκοπό και προορισμό ανάμεσα στις συμπληγάδες της μεταπολεμικής εποχής.

Πώς όμως ωφελείται πρακτικά η κυρίαρχη ιδεολογία (φιλελευθερισμός ή μπολσεβικισμός, αδιάφορο), από τον μεγάλο αριθμό των πληροφοριών; Θα το δούμε με ένα παράδειγμα. Ας υποθέσουμε π.χ. ότι αύριο το πρωί κάποιος καθηγητής κοινωνιολογίας ή ιστορίας ανακοινώνει ότι ύστερα από μελέτες έφτασε στο συμπέρασμα ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι μία κοσμοθεωρία πραγματικά φιλολαϊκή και ότι κακώς καταπολεμήθηκε. Μία τέτοια θέση υπό μορφή επιστημονικής ανακοινώσεως είναι δυνατό να προκαλέσει παγκόσμιο σάλο. Το σύστημα όμως αντιδρά. Αν σταθεί αδύνατο να κλείσει το στόμα του θαρραλέου επιστήμονα με απειλές και ποινικές διώξεις φορά το μανδύα της «ελευθερίας του λόγου» και δίνει στη δημοσιότητα την πληροφορία αυτή. Με ποιό τρόπο όμως... Φανταστείτε την ίδια αυτή πληροφορία την ικανή να αναστατώσει τον κόσμο, τοποθετημένη σε μια μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδα· θα τοποθετηθεί στις τελευταίες σελίδες, με μικρά τυπογραφικά στοιχεία ανάμεσα σε δεκάδες ειδησούλες για διαρρήξεις, για ποδοσφαιρικούς αγώνες Γ΄ κατηγορίας, γαι συνεντεύξεις άγνωστων στο ευρύ κοινό, αλλά «ταλαντούχων καλλιτεχνών» και τα παρόμοια. Θ προηγηθούν δεκάδες σελίδες (οι σημερινές εφημερίδες έχουν γύρω στις ... 60 και μισή ύλη απ' ότι οι παλιότερες) με τεράστιους τίτλους, με μεγάλες έγχρωμες φωτογραφίες παραγόντων και παραγοντίσκων του σύγχρονου πολιτικού τσίρκου, με την απαραίτητη πορνοφωτογραφία, με ολοσέλιδες διαφημίσεις, με νέα για το σπίτι, το αυτοκίνητο, τα σπόρ, το βίντεο, την «καλλιτεχνική δημιουργία», τις νέες ταινίες και ότι άλλο μπορεί να βάλει ο νούς του ανθρώπου...

Τί έμεινε λοιπόν από τη συγκλονιστική μας πληροφορία; Τίποτα άλλο εκτός από τρεις-τέσσερεις αράδες που θα διαβαστούν με αδιαφορία, αν δηλαδή διαβαστούν κιόλας. Να λοιπόν πώς το σύστημα μέσω της πληθώρας των πληροφοριών κατορθώνει να κρατά τους υποτακτικούς του σε μία διαρκή νάρκη. Ας σημειωθεί ότι τα παραπάνω, που περιγράφηκαν με παράδειγμα μια ημερήσια εφημερίδα ισχύουν εξίσου και για όλα τα άλλα μέσα μαζικής

ενημέρωσης. Φανταστείτε π.χ. ότι ο επιστήμονας μας αποφασίζει να εκθέσει τις περί Εθνικοσοσιαλισμού απόψεις του σε ένα βιβλίο ή ακόμα και μέσω ενός δικού του ραδιοφωνικού σταθμού. Και στις δύο περιπτώσεις το μήνυμά του δεν θα περάσει στις μεγάλες λαϊκές μάζες. Στην πρώτη περίπτωση επειδή θα πρόκειται για ένα ακόμα βιβλίο ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλα και στη δεύτερη επειδή ραδ. σταθμοί (ιδιωτικοί ή κρατικοί) υπάρχουν πάμπολλοι και μεταδίδουν προγράμματα πολύ πιο χαμηλής ποιότητας και συνεπώς πολύ πιο αρεστά στη μάζα (αν και το πιθανώτερο είναι να κλείσει ο σταθμός του με παρέμβαση της αστυνομίας χάριν της ελευθερίας του λόγου).

Νομίζουμε ότι με τα παραπάνω καταστήσαμε σαφές το ρόλο που παίζει η πληθώρα πληροφοριών στις σύγχρονες κοινωνίες των Λευκών. Για να μην νομιστεί ότι περιορίσαμε την επιχειρηματολογία μας στον Εθνικοσοσιαλιστικό χώρο ας αναφέρουμε ένα ακόμη παράδειγμα, όχι υποθετικό τούτη τη φορά.

Πριν από δύο χρόνια δημοσιεύτηκε στον τύπο η πληροφορία ότι το κράτος πούλησε στο Ιράκ 580.000 οβίδες των 105 χλστμ., **αφαιρώντας τες από τα αποθέματα του ελληνικού στρατού,**τα οποία μειώθηκαν έτσι σε πολύ επικίνδυνο βαθμό. Δύσκολα μπορεί να φανταστεί κανείς σοβαρότερο παράπτωμα για μια κυβέρνηση ή για κυβερνητικούς υπαλλήλους. Για να κερδηθεί η αμφίβολη «φιλία» κάποιων αλλοφύλων και μερικά πετροδολλάρια πουλήθηκε κυριολεκτικά το αίμα των υπερασπιστών της πατρίδας. Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να σημαίνει η έλλειψη πυρομαχικών σ' έναν άμεσο μελλοντικό πόλεμο ή αψιμαχία από την άσκοπη θυσία εντίμων στρατιωτών.

Ένα τόσο σοβαρό ζήτημα λοιπόν, που στα προπολεμικά χρόνια θα ήταν αρκετό να οδηγήσει σε λαϊκή εξέγερση και πτώση της κυβέρνησης, πέρασε στην εποχή μας μέσα σε λίγες μέρες σε δεύτερη μοίρα ώσπου σήμερα ξεχάστηκε τελείως. Ο μαζάνθρωπος με το αμβλυμένο από το απέραντο πλήθος των πληροφοριών αισθητήριο σχεδόν δεν του έδωσε σημασία.

Ύστερα απ' όλα μοιραία έρχεται στο νου μας σαν Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές ένα ακόμη ερώτημα: «τι οφείλουμε να κάνουμε μπροστά στον αποπροσανατολιστικό χείμμαρο των πληροφοριών;» Η απάντηση μας εκφράζει βέβαια τις ενδόμυχες τάσεις όλων μας. Είναι φανερό ότι στην παρούσα φάση του αγώνα μας δεν μας είναι δυνατό, αλλά και δεν ενδιαφερόμαστε να κερδίσουμε την υποστήριξη της μάζας. Κατά συνέπεια είμαστε σε θέση να στεκόμαστε πάνω από τις συνέπειες της πληροφοριακής πληθώρας δεδομένου ότι απευθυνόμαστε στους εναπομείναντες εκλεκτούς. Σ' αυτούς που μπορούν ακόμα να ξεχωρίζουν το σπουδαίο από το δευτερεύον και το γνήσιο από το κίβδηλο. Αυτούς καλούμε να πάρουν θέση μαζί μας. Παράλληλα, οφείλουμε, σε καθαρά προσωπικό επίπεδο, να εξατάζουμε καθημερινά το πόσο εμείς οι ίδιοι έχουμε επηρεαστεί από την πληροφοριακή πληθώρα. Ο καθένας μας λίγο πολύ θα έχει αφήσει τον εαυτό του να παρασυρθεί από τα πάμπολλα μηνύματα του συστήματος. Έτσι μερικές φορές μπορεί να βγάζουμε βεβιασμένα συμπεράσματα ή να μην έχουμε διαμορφώσει γνώμη για κάποιο συγκεκριμένο ζήτημα. Αυτό είναι το λάθος. Ο Εθνικοσοσιαλιστής οφείλει να επεξεργάζεται κάθε πληροφορία που δέχεται, να την ερευνά και να την καθορίζει με την διανοητική, βουλητική και συναισθηματική του ενέργεια και να την απορρίπτει σαν ασήμαντη και άχρηστη (οι περισσότερες πληροφορίες της εποχής μας) ή να την διαφυλάσσει και να την ερευνά περαιτέρω. Ακόμα, με την συνεχή και άοκνη προσπάθεια του για βελτίωση κα αυτομόρφωση σε όλους τους τομείς και ιδιαίτερα σ' εκείνους που σχετίζονται με την προώθηση της ιδεολογίας του (πολιτική, βιολογία, ιστορία, τέχνη) να γίνεται ικανός να εκφράσει υπεύθυνη γνώμη πάνω σε οποιοδήποτε ζήτημα.

Είναι σίγουρο πια ότι το μέλλον του Εθνικοσοσιαλισμού (στη χώρα μας τουλάχιστον) εξαρτάται άμεσα από τη δική μας δυνατότητα να κρατηθούμε προσωπικότητες δυνατές και αυτόβουλες σε ένα απρόσωπο και άβουλο περίγυρο.

Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΩΝ ΕΓΧΡΩΜΩΝ

Το άρθρο που ακολουθεί είναι μεταφρασμένο από το Αμερικάνικο περιοδικό NATIONAL VANGUARD.

Ανατρέπεται παντού η αναλογία των Μη Λευκών Μειονοτήτων με τις Λευκές Πλειονότητες.

Είναι πολύ δύσκολο να μεταφέρει κανείς την ψυχρή λογική των αριθμών σε ένα προσωπικό, πιο ανθρώπινο, επίπεδο. Πως θα έμοιαζε, αλήθεια, ένας κόσμος χωρίς Λευκούς; Εδώ η απάντηση απαιτεί μεγάλη φαντασία.

Μόνο στην τελευταία δεκαετία λίγοι, σχετικά, Λευκοί Αμερικάνοι άρχισαν να αντιλαμβάνονται το νόημα των αριθμών. Αυτοί είναι οι Λευκοί με τα περιορισμένα οικονομικά μέσα, οι περισσότεροι από αυτούς μεσόκοποι ιδιοκτήτες σπιτιών σε αστικές περιοχές, που είδαν τις γειτονιές τους όπου έζησαν ολόκληρη την ζωή τους να μεταμορφώνονται σε μια περίοδο λίγων, μόλις, χρόνων. Στις περιοχές αυτές με τον άλλοτε αμιγή Λευκό πληθυσμό, σήμερα την πλειονότητα αποτελούν νεόπλουτοι Μαύροι οι οποίοι εγκατέλειψαν τις παραδοσιακές περιοχές κατοικίας τους.

Αυτοί είναι οι Λευκοί καταστηματάρχες που σε πολλές αμερικανικές πόλεις είδαν - σχεδόν σε μια νύχτα - τις επιγραφές στα παράθυρα των καταστημάτων γύρω τους να αλλάζουν από Αγγλικά σε Κορεάτικα ή Βιετναμέζικα, καθώς ολόκληρες εμπορικές περιοχές αγοράστηκαν από Ασιάτες μετανάστες.

Αυτοί είναι οι Λευκοί όλων των ηλικιών και εισοδημάτων που, στις Νοτιοδυτικές Πολιτείες και στην Καλιφόρνια, είδαν τις κοινότητες τους να αλλάζουν γλωσσικά και φυλετικά από Αγγλικές σε Chicano καθώς μια ανεξέλεγκτη πλημμύρα από μετανάστες ξεχύνονταν από τα σύνορα Η.Π.Α. - Μεξικού με βόρεια κατεύθυνση ανεξάρτητα με το αν αυτός που κατοικούσε στον Λευκό Οίκο ήταν κάποιος συντηρητικός Ρεμπουπλικάνος ή ένας φιλελεύθερος Δημοκρατικός.

Μαλθουσιανό Όριο

Αυτές οι σχετικά ταχύτατες — και γι' αυτό αξιοσημείωτες αλλαγές οφείλονται βασικά περισσότερο σε μεταναστεύσεις (μια εσωτερική μετανάστευση στην περίπτωση των Μαύρων) παρά σε φυσική αύξηση του πληθυσμού αλλά τελικά είναι αυτό το γεγονός της μετανάστευσης μη Λευκών σε προηγουμένως Λευκές χώρες που θα κάνει περισσότερο «σκουρόχρωμο» τον παγκόσμιο πληθυσμό στο άμεσο μέλλον.

Αν το 30% του παγκόσμιου πληθυσμού,το οποίο ήταν Λευκό το 1900 είχε αυστηρά απομονωθεί και διαχωρισθεί από το υπόλοιπο 70% των Μη Λευκών και αν οι φραγμοί στην μετανάστευση είχαν διατηρηθεί, **τότε οι Μη Λευκοί δεν θα έφταναν ποτέ το 97% το 2100.** Πολύ πριν το 2100 θα έφθαναν το Μαλθουσιανό όριο. Η γη που θα κατείχαν θα μπορούσε να θρέψει το μέγιστο δυνατό πληθυσμό και ο ρυθμός των σημειουμένων θανάτων θα έφτανε αυτόν των γεννήσεων. Η μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο αυτών δεικτών στις Μη Λευκές περιοχές μπορεί να διατηρηθεί και κατά τον επόμενο αιώνα με την διοχέτευση του πλεονάζοντος πληθυσμού τους στις Λευκές Χώρες.

Το σφράγισμα τον συνόρων δεν επαρκεί.

Ακόμα κι αν μέσα στην επόμενη δεκαετία ορίζονταν αυστηροί φραγμοί στην μετανάστευση των Μη Λευκών προς τις Λευκές Χώρες, αυτή η κίνηση δεν θα ήταν αρκετή να σώσει την Λευκή Φυλή από την εξόντωση. Απλώς θα ανέβαλε την τελική εξαφάνιση των Λευκών, εκτός απ' αυτές τις λίγες χώρες στις οποίες δεν υπάρχουν Μη Λευκοί σήμερα. Κι αυτό διότι όπως ακριβώς ο δείκτης αύξησης του πληθυσμού στις Μη Λευκές Χώρες είναι ο μεγαλύτερος από αυτόν των Λευκών Χωρών έτσι και ο δείκτης αύξησης του πληθυσμού στις Μη Λευκές Μειονότητες σε Λευκές Περιοχές είναι σχεδόν παντού ουσιαστικά μεγαλύτερος από τον αντίστοιχο της Λευκής Πλειονότητος.

Στις Η.Π.Α. για παράδειγμα, η μέση Λευκή γεννά κατά την διάρκεια της ζωής της 2,25 παιδιά. Για τους Μαύρους το νούμερο αυτό είναι 3,49 και για τους Chicanos (Μεξικανοαμερικάνους) είναι 4,22.

Λαμβάνοντας υπόψη τον σημερινό λευκό πληθυσμό των Η.Π.Α. ο οποίος είναι 175 εκατ., τον πληθυσμό των Μαύρων (25 εκατ.) και τον πληθυσμό των Chicanos (15 εκατ.) και αγνοώντας όλες τις άλλες μειονότητες μπορούμε να υπολογίσουμε ότι ο πληθυσμός των Μαύρων

και των Chicanos θα εξισωθεί μὲ τον πληθυσμό των Λευκών λίγο μετά το τέλος του επομένου αιώνα.

Μετά το οριακό αυτό σημείο οι Λευκοί θα αποτελούν στις Η.Π.Α. μια χρόνο με τον χρόνο φθίνουσα μειονότητα.

«Gusterbeiter»

Παρόμοιες καταστάσεις υφίστανται και άλλες κάποτε αποκλειστικά Λευκές χώρες. Στη Δυτ. Γερμανία όπου ο Λευκός Πληθυσμός ουσιαστικά μειώνεται η ραγδαία αύξηση των Τούρκων εργατών — 1,5 εκατ., από αυτούς ήρθαν στη χώρα σε μια προσπάθεια των πεινασμένων για κέρδος βιομηχάνων να αυξήσουν τα φθηνά εργατικά χέρια — διαφαίνεται καθαρότατα από το γεγονός ότι σε ορισμένες περιοχές οι μισές από το σύνολο των γεννήσεων γίνονται από Τούρκους ενώ σε πολλά σχολεία οι Τούρκοι μαθητές είναι περισσότεροι από τους Γερμανούς.

Ομοίως η Σουηδία κατακλύζεται από μια ορδή μεταναστών από την Μέση Ανατολή και η Γαλλία έχει έναν αυξανόμενο αριθμό νέγρων και αράβων προερχόμενο από τις πρώην αποικίες της στην Αφρική.

Στην Βρετανία ένας ταχύτατα αυξανόμενος αριθμός Μαύρων από την Καραϊβική και Ασιατών από την Ινδία και το Πακιστάν, τώρα περίπου 2 εκατ., έχει στην κυριολεξία καταλάβει πολλές αστικές περιοχές και έχει εκδιώξει τους Βρετανούς που κατοικούσαν εκεί.

Οι Ρώσοι απειλούνται επίσης

Η αποτρόπαια αυτή δημογραφική εικόνα δεν περιορίζεται στην Καπιταλιστική Δύση. Η Σοβιετική Ένωση η οποία περιλαμβάνει όχι μόνο την Ευρωπαϊκή Ρωσία με ένα Λευκό Πληθυσμό 150 εκατ., και Μη Λευκό Πληθυσμό 20 εκατ., αλλά επίσης και μια τεράστια Ασιατική ενδοχώρα 100 εκατ., όπου η αναλογία του πληθυσμού των διαφόρων Μογγολοειδών γενών προς τους Λευκούς είναι 5:1. ***Ο δείκτης γεννήσεων στο Ασιατικό τμήμα της ΕΣΣΔ είναι διπλάσιος απ' αυτόν στην Ευρωπαϊκή Ρωσία.***

Τα βασικά δημογραφικά δεδομένα που πρέπει να υπενθυμισθούν είναι δύο: Πρώτον, όπου δύο φυλετικές ομάδες που κατοικούν στην αυτή εδαφική περιοχή έχουν διαφορετικού ρυθμούς πληθυσμιακής ανάπτυξης, η ταχύτερα αυξανόμενη ομάδα πάντα υπερκαλύπτει την άλλη αριθμητικώς, δοθέντος και του απαιτούμενου χρόνου ανεξάρτητα από το πόσο μεγαλύτερη μπορεί να ήταν η δεύτερη αρχικά. Δεύτερον: Φυλετικές ομάδες με χαμηλότερο επίπεδο πολιτιστικής ανάπτυξης πολλαπλασιάζονται ταχύτερα από τις υψηλώς ανεπτυγμένες πολιτιστικές ομάδες.

Που οφείλεται η διαφορά αύξησης.

Ένα μέρος της διαφοράς οφείλεται αναμφίβολα στην εκπαίδευση και την οικονομία: Σε αντίθεση με τον υψηλό δείκτη αναπαραγωγής των Chicanos στις Η.Π.Α. αυτός είναι ουσιαστικά χαμηλότερος από τον αντίστοιχο των Μεξικανών που παρέμειναν στο Μεξικό. Ομοίως οι Μαύροι στις Η.Π.Α. έχουν χαμηλότερο δείκτη αναπαραγωγής από τους Μαύρους στην Αφρική.

Παρ' όλα αυτά υπάρχει και κάτι άλλο, διαφορετικό από τον πολιτισμό που δικαιολογεί το γεγονός αυτό.

Ίσες εκπαιδευτικές και οικονομικές ευκαιρίες δεν εξομοίωσαν τους ρυθμούς αναπαραγωγής Μαύρων και Λευκών στις Η.Π.Α. Οι Μαύροι ωριμάζουν τόσο πνευματικά όσο και σεξουαλικά σε νεαρώτερη ηλικία από τους Λευκούς και αυτό κάνει την αναπαραγωγή σε μικρότερες ηλικίες φυσιολογική γι' αυτούς. Ακόμα, οι Μαύροι είναι σαφώς ατελείς σε εκείνες τις νοητικές διεργασίες του μετωπιαίου λοβού που άπτονται της σχεδιάσεως και του αυτοπεριορισμού, οπότε οτιδήποτε μέτρα που αποσκοπούν στον έλεγχο των γεννήσεων στηριζόμενα σε εθελοντική βάση δεν μπορούν να έχουν ικανοποιητικά αποτελέσματα, όπως θα συνέβαινε με τους Λευκούς.

Το υπόβαθρο του προβλήματος.

Πως παρουσιάστηκε και εξελίχθηκε η παρούσα παγκόσμια φυλετική κρίση και τι μπορεί να γίνει για να αντιμετωπισθεί; Είναι εύκολο να απαντήσουμε στο πρώτο μέρος της ερωτήσεως. Κάτω από φυσικές συνθήκες μια φυλετική ομάδα θα επεκταθεί να καταλάβει τον διαθέσιμο γι' αυτή χώρο και τα μέλη της θα αυξάνονται μέχρι τη στιγμή που η γη θα τρέφει τόσα άτομα όσα το τρέχον επίπεδο της παραγωγικότητας της γεωργικής βιομηχανίας επιτρέπει. Από κει και πέρα ο δείκτης των θανάτων θα ανεβεί εως ότου φθάσει τον δείκτη των γεννήσεων και από το σημείο αυτό και μετά ο πληθυσμός θα παραμένει σταθερός.

Μέχρι πριν τρείς αιώνες η Λευκή Φυλή ήταν περιορισμένη σχεδόν αποκλειστικά στην Ευρώπη,σε μια έκταση γης που καταλάμβανε μόνο το 7% της παγκοσμίου ξηράς (εκτός Α-

νταρτικής). Ακόμα τότε οι Ευρωπαίοι Λευκοί υπερτερούσαν σε πληθυσμό των Αφρικανών (συμπεριλαμβανομένων και αυτών βορείως της Σαχάρας στην Μη Μαύρη Αφρική) σε μια αναλογία 2:1 ενώ οι Αφρικανοί διέθεταν έκταση γης τριπλάσια από την Ευρωπαϊκή.

Ο Αφρικανικός πληθυσμός αυξανόταν πολύ αργά: περίπου 15% ανά αιώνα. Ο Ασιατικός πληθυσμός πολύ πιο κοντά στο Μαλθουσιανό του όριο ήταν πρακτικά στάσιμος και περίπου 3,5 φορές μεγαλύτερος του Ευρωπαϊκού (4,5 μεγαλύτερη έκταση).

Ο Ευρωπαϊκός πληθυσμός έχοντας μόλις συνέλθει από την μεγάλη σφαγή του Τριακονταετούς Πολέμου άρχιζε μια ταχύτατη ανοδική πορεία καθώς νέες προσπάθειες τελεσφόρησαν στον τομέα της παραγωγικότητας.

Ο Προοδευτικός 19ος αι.

Περί τα μέσα του 19ου αι. οι Λευκοί προπορεύονται αρκετά των Αφρικανών (όλων των αποχρώσεων) σε αναλογία πληθυσμών περίπου 4:1. Επίσης η αναλογία Ασιατών/Ευρωπαίων είχε πέσει από 3,5 σε 2,7. Μέσα σε ένα τέταρτο του αιώνα από το 1850 εως το 1875 ο παγκόσμιος Λευκός Πληθυσμός αυξήθηκε περίπου 25% ενώ ο πληθυσμός της Ασίας αυξήθηκε σε ποσοστό κάτω του 4%.

Σαφώς οι Λευκοί βρίσκονται σε άνοδο τον 19αι. και κατευθύνονται προς την πραγμάτωση του στόχου της αριθμητικής κυριαρχίας που θα έρχονταν να προστεθεί στην πολιτική, οικονομική και Τεχνολογική κυριαρχία που ήδη τους ανήκε. Αν αυτή η κίνηση του 19αι. συνεχιζόταν οι Λευκοί θα είχαν καταστεί η πολυπληθέστερη φυλή κατά τον παρόντα αιώνα.

Αλλά οι Λευκοί έκαναν άλλα πράγματα κατά τον 19αι, αντί να αυξάνουν την παραγωγικότητα τους και να επεκτείνονται σε νέες περιοχές. Ασχολούνταν πράγματι, με το να μεταφέρουν στο Μη Λευκό Κόσμο όλα τα πλεονεκτήματα τα οποία ο ανώτερος Λευκός Πολιτισμός έκανε δυνατά. Η Λευκή Φυλή ετοιμαζόταν να δεχθεί την φυλετική ήττα από τα χέρια της νίκης.

Λανθασμένης κατευθύνσεως αλτρουϊσμός

Η κατηγορία στηρίζεται σε τρία γενικά αίτια (αν και η σχετική κατανομή της κατηγορίας θα μπορούσε να αποτελέσει θέμα για συζήτηση). Αυτά είναι: Λανθασμένης κατευθύνσεως αλτρουϊσμός αναμεμειγμένος με δεισιδαιμονία, καπιταλιστική απληστία και γενικά κοντόφθαλμη πολιτική και έλλειψη υπεύθυνης ηγεσίας.

Εκείνο που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι η συνέπεια της επαφής των Λευκών με τους Μη Λευκούς στις περιοχές του Λευκού αποικισμού ήταν — εκτός από εκεί όπου οι Μη Λευκοί εξοντώθηκαν ολοκληρωτικά — να αυξηθούν οι αριθμοί των Μη Λευκών με την αύξηση της παραγωγικότητας τους και την αντίστοιχη μείωση της θνησιμότητας.

Το χριστιανικό αίσθημα ήταν υπέρ αυτού του αποτελέσματος και οι καπιταλιστές συνέπραταν για άλλους λόγους: όσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των Μη Λευκών τόσο φθηνότερα θα εύρισκαν τα εργατικά χέρια για τις επιχειρήσεις τους και άλλο τόσο ευκολότερα αγοραστές τα προϊόντα τους.

Αυτοκτόνος Ανοησία

Καθώς η Λευκή ιδιοφυία εξολόθρευε τις επιδημίες και την πείνα οι οποίες κρατούσαν υπό έλεγχο τον πληθυσμό των Μη Λευκών επί αιώνες, πολύ λίγοι Λευκοί διέβλεπαν τις μακροπρόθεσμες συνέπειες αυτής της αυτοκτόνου ανοησίας — όπως επίσης λίγοι ήταν και οι Λευκοί που επεσήμαναν κατά την διάρκεια του 18ου και 19ου αι. τις συνέπειες από την εξάρτηση της οικονομίας των Λευκών από τα εργατικά χέρια των Μαύρων στην Βόρειο Αμερική και τη Νότιο Αφρική, είτε η οικονομία βασιζόταν σε ελεύθερους εργάτες είτε σε σκλάβους.

΄Ετσι φτάσαμε στο τελευταίο τέταρτο του 20ου αι. να αντιμετωπίζουμε το πρόβλημα που αναπτύχθηκε παραπάνω. ***Τί μπορεί να γίνει τώρα πιά; Και πάλι η απάντηση είναι σχετικά εύκολη αλλά η ερώτηση είναι μάλλον άστοχη. Η ερώτηση θα έπρεπε να ήταν: Τί ΘΑ γίνει τώρα;*** Και είναι σχεδόν σίγουρο ότι η απάντηση είναι: λίγα ή τίποτα. Γιατί; Διότι το καρκίνωμα που έφερε την Λευκή Φυλή στην παρούσα κατάσταση παραμένει ακόμα μαζί μας. Είμαστε ακόμα και τώρα το ίδιο κοντόφθαλμοι, με την ίδια ανεύθυνη ηγεσία, το ίδιο άπληστοι για άμεσο και εύκολο κέρδος, το ίδιο πρόθυμοι να σώσουμε πεινασμένα αραπάκια — ή τις ψυχές μας — όσο και τότε.

Η ανθρώπινη φύση δεν θα αλλάξει

Απλώς, δεν υπάρχει περίπτωση οι Λευκοί Νοτιοαφρικανοί να αποφασίσουν σύντομα ότι

μπορούν να κάνουν και χωρίς τους Μαύρους εργάτες και εθελοντικά να μειώσουν το βιοτικό τους επίπεδο περίπου κατά 50% για 20 χρόνια, μέχρι όλες τους οι βιομηχανίες να προσαρμοστούν σε μια αποκλειστική Λευκή εργατική δύναμη. Ούτε βέβαια οι Αμερικάνοι που ήταν τόσο εύπιστοι σε κάθε κλαψιάρη που τους απήυθυνε από τον άμβωνα την έκκληση: «Αγάπα τον δικό σου Νέγρο» για πάνω από 200 χρόνια, να απαλλαγούν τώρα από τις δεισιδαιμονίες τους και να αρχίσουν να κατευθύνουν την προσοχή τους προς τα λουλούδια του Κήπου της Ζωής αντί προς τα παρασιτικά αγριόχορτα.

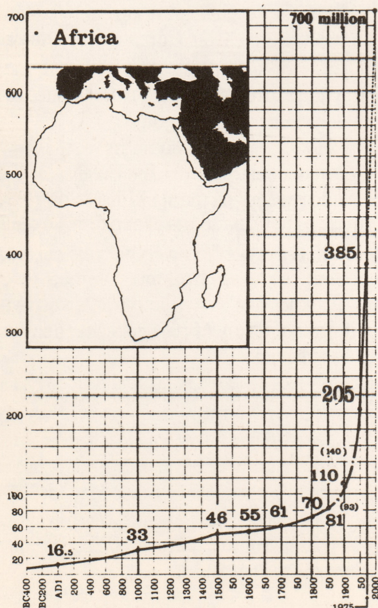
Απλώς δεν υπάρχει περίπτωση, ο όγκος των πολιτών της Βρετανίας από τώρα και στο εξής να σταματήσει να ψηφίζει τους ίδιους πολιτικάντηδες και να αρχίσει να επιλέγει γαι κυβερνήτες του εκείνους τους πολιτικούς που υιοθετούν μια μακροπρόθεσμη φυλετική πολιτική από αυτούς που του υπόσχονται υψηλότερα ημερομίσθια και χαμηλότερες τιμές.

Τέλος, όσο καιρό η Δύση επιμένει στην θεωρία: «ένας άνθρωπος, μία ψήφος», απλούστατα δεν υπάρχει περίπτωση εκλογής υπεύθυνης ηγεσίας που θα οδηγήσει τους ανθρώπους μακριά από την ανοησία τους.

Η επερχόμενη καταστροφή

Η μεγάλη ελπίδα της Λευκής Φυλής είναι η Μητέρα Φύση — και η επερχόμενη καταστροφή.

Διότι ανεξάρτητα από το κατά πόσο θα αντιμετωπίσει ο Λευκός άνθρωπος το γεγονός είναι σίγουρο ότι ο πληθυσμός της Αφρικής δεν θα μπορέσει να διπλασιαστεί 4 φορές τον επόμενο αιώνα· ότι αυτοί που δεν παράγουν στις ΗΠΑ δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν τον πολλαπλασιασμό τους με ταχύτερο ρυθμό απ' τους παράγοντες για άλλα 100 χρόνια. Ότι οι Κενυάτες μπορεί να σφάξουν και το τελευταίο από τα εντυπωσιακά τους ζώα και να μετατρέψουν σε ξυλεία τα τελευταία δάση τους αλλά δεν θα μπορέσουν να στηριχτούν στις εξαντλημένες ήδη πλουτοπαραγωγικές τους πηγές όταν πια ο Λευκός Κόσμος δεν θα είναι ικανός να τους βοηθήσει· και η μαγική μηχανή που πολλαπλασιάζει την Λευκή παραγωγικότητα δεν θα μπορεί να θρέψει καλά-καλά την ίδια της την φυλή, έχοντας ήδη πολλή άμμο ανάμεσα στα γρανάζια της και η οποία γίνεται περισσότερη με κάθε αραπάκι που γεννιέται στις ΗΠΑ και κάθε Chicano που περνά τον Ριο Γκράντε για να βαδίσει προς βορρά. Το γεγονός είναι ότι η καταστροφή έρχεται. Και μετά από αυτή η αναγέννηση.

Η αύξηση του Αφρικανικού πληθυσμού απεικονίζει τον φυλετικό κίνδυνο τον συμφυή με το είδος του οικονομικού αποικισμού που υλοποιήθηκε από τους Ευρωπαίους κατά τον 19ο αι. Τρεις αιώνες πριν το 1800 η αύξηση του πληθυσμού της ηπείρου κυμαίνονταν γύρω στο 15% ανά αιώνα καθώς διάφορα επιτεύγματα στον γενικότερο πολιτισμικό τομέα εισέδυαν σιγά-σιγά, προερχόμενα απ' έξω και αύξαναν σταδιακά το Μαλθουσιανό όριο. Η επαφή με τις Ευρωπαϊκές αποικιακές αυτοκρατορίες είχε σαν αποτέλεσμα τεράστιες βελτιώσεις στην γεωργία, το εμπόριο και τις μεταφορές. Επιπροσθέτως, Λευκοί γιατροί-ιεραπόστολοι δούλεψαν ακούραστα για να θεραπεύσουν τις ασθένειες και να χαμηλώσουν την δείκτη βρεφικής θνησιμότητας ενώ άλλοι ιεραπόστολοι έκτισαν σχολεία και δίδαξαν στους Μαύρους όχι μόνο σχετικά με τον Ιησού αλλά και για τις μεθόδους του Λευκού ανθρώπου. Η συνέπεια ήταν ένα άλμα της τάξεως του 65% στον πληθυσμό. Καθώς οι Λευκοί διείσδυσαν βαθύτερα στις Μαύρες Περιοχές κατά τα πρώτα χρόνια του 20ου αι., ο πληθυσμός των Μαύρων ανερχόταν συνεχώς, και σχεδόν διπλασιάστηκε σε 50 χρόνια. Σήμερα ο Αφρικανικός πληθυσμός αυξάνεται τόσο γρήγορα που υπολογίζεται να διπλασιαστεί μόλις σε 24 χρόνια!

Adolf Hitler: in memoriam

Χρόνια πριν, ένα παιδί γεννήθηκε στο μικρό Αυστριακό χωριό Μπραουνάου, στις όχθες του ποταμού Ινν. Με την άφιξη του πάνω στον πλανήτη αυτόν, άρχισε μία νέα περίοδος της ανθρώπινης ιστορίας. Γιατί ήταν κάτι παραπάνω από ένας ακόμη άνθρωπος.

Σ' έναν κόσμο που είχε χάσει την αίσθηση της πορείας του ήρθε Εκείνος να δείξει τον Δρόμο.

Σ' έναν κόσμο παρακμής και ψεύτικων αξιών, ήρθε Εκείνος να διακηρύξει μεγάλες, Αιώνιες Αλήθειες.

Σ' έναν κόσμο μεγαλωμένο στον κυνισμό και στον υλισμό, ήρθε Εκείνος για να φέρει μια αναγέννηση του πιο ακτινοβόλου Ιδεαλισμού.

Σ' έναν κόσμο που στεκόταν στο χείλος της Αβύσσου, ήρθε Εκείνος να προσφέρει ελπίδα και σωτηρία για μία ολάκερη φυλή.

Ο γιος ενός απλού ανθρώπου, αυτό το μοναδικό άτομο, ανδρώθηκε ενάντια σε κάθε λογής εμπόδιο και εχθρότητα για να γίνει ο ηγέτης του λαού του.

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ τον περιέγραψε κάποτε κατ' αυτόν τον τρόπο: «καθώς όλες αυτές οι θαυμαστές μεταμορφώσεις εμφανιζόντουσαν στην Ευρώπη, αυτός πολεμούσε την μακριά, και κοπιώδη μάχη του για την ανθρώπινη καρδιά. Η ιστορία αυτού του αγώνα δεν μπορεί να διαβαστεί δίχως εκτίμηση για το θάρρος, την επιμονή και τη ζωτική δύναμη που τον κατέστησε ικανό να αμφισβητήσει, να νικήσει, ή να ξεπεράσει όλες τις εξουσίες και τις αντιδράσεις που έκλειναν το δρόμο του. Αυτός και οι αυξανόμενες λεγεώνες που αγωνίστηκαν μαζί του, έδειξαν αυτά τα χρόνια με τον ζήλο και τη φιλοπατρία τους, πως δεν υπήρχε τίποτα που δεν θα πραγματοποιούσαν ή δεν θα τολμούσαν».

΄Αλλοτε ο Τσώρτσιλ είπε γιαυτόν τον αξιοθαύμαστο άντρα: «Αν η χώρα μας είχε ηττηθεί ελπίζω, πως θα έβρισκε ένα προστάτη τόσο ανίκητο για να αναστυλώσει το θάρρος μας και να μας ξαναοδηγήσει στην θέση μας ανάμεσα στα έθνη». ΄Ομως το να θεωρούμε αυτό τον ΄Αντρα απλά σαν πατριώτη με την παραδοσιακή έννοια, θα ήταν λάθος, γιατί ήταν κάτι απόλυτα περισσότερο: στάλθηκε σ' αυτόν τον κόσμο με ένα μήνυμα, όχι μόνο για τους συμπατριώτες του, αλλά για τους λαούς κάθε Ευρωπαϊκου έθνους. Δυστυχώς το μήνυμά του απορρίφθηκε με μια φρενιτιώδη εκστρατεία μίσους και ψεμμάτων· τα αλλόφυλα συμφέροντα που κυριαρχούν στον κόσμο μας πέτυχαν να στρέψουν τους λαούς ενάντια σ' αυτόν τον ΄Αντρα και το μήνυμά του. Κανείς άλλος στα περασμένα 2000 χρόνια δε μισήθηκε τόσο πολύ, δεν υβρίστηκε τόσο πολύ, δεν συκοφαντήθηκε τόσο πολύ, δεν παραποιήθηκε τόσο πολύ, δεν σπιλώθηκε τόσο πολύ, όσο αυτός ο ΄Αντρας. Σαν τους πρώτους χριστιανούς οι οπαδοί του διώχθηκαν, εξοστρακίστηκαν, συνελήφθησαν, βασανίστηκαν σκληρά και καταδικάσθηκαν σε θάνατο. Αυτός για τον οποίο μιλώ είναι ο Αδόλφος Χίλτερ. Η πατρίδα μας πολέμησε αναγκαστικά ενάντια σ' αυτόν τον άνθρωπο, κι έτσι κατόπιν επιτρέψαμε στον εαυτό μας να πεισθεί για όλα τα ψέματα που έλεγαν οι εχθροί του. Το ίδιο και οι υπόλοιποι λευκοί λαοί, χάνοντας όχι μονάχα εκατομμύρια ανθρώπων σαν αποτέλεσμα αυτής της πλάνης, αλλά προσπαθώντας μέσα στο τυφλό μίσος τους για τον Αδόλφο Χίτλερ να συνεργασθούν με τους κομμουνιστές, παρέδωσαν μ' αυτή την διαδικασία την μισή Ευρώπη και Ασία στους κόκκινους χασάπηδες.

Σήμερα, μιάμιση γενιά αργότερα όλη η ανθρωπότητα πληρώνει το φρικτό τίμημα του εμφυλίου πολέμου των Αρίων, της αντίθεσης ενάντια σ' Αυτόν. ΄Ολες οι τωρινές δυστυχίες και ανεπάρκειες μας σαν έθνος όπως και όλων των Ευρωπαϊκών εθνών μπορούν να αναζητηθούν έμμεσα ή άμεσα στην μοιραία προσπάθειά μας να καταστρέψουμε αυτόν, τον ΄Ανθρωπο και τη θαυμάσια νέα ιδέα που διακήρυξε.

Η παρακμή των ηθικών και πνευματικών αξιών, η θραύση της οικογενειακής ζωής, η επιδημική κατάχρηση ναρκωτικών, η κορύφωση της εγκληματικότητας, η οικονομική αστάθεια, η ανεργία, ο πληθωρισμός, η κοινωνική αδιαφορία, η κοινωνική αταξία και η φυλετική αταξία, όλα αυτά τα σοβαρώτατα και βαριά, εθνικά αλλά και παγκόσμια, προβλήματα των οποίων είμαστε σήμερα μάρτυρες, είναι γέννημα της συμμετοχής μας στον πόλεμο, ενάντια στον Εθνικοσοσιαλισμό και τον Αδόλφο Χίτλερ.

Πάμπολλοι άνθρωποι αναρωτιούνται γιατί ύπουλα τους εξαναγκάζουν σε εξομοίωση με τους έγχρωμους δίνοντας σ' αυτούς τους αλλόφυλους όλα τα προνόμια και τα δικαιώματα στην οικονομία, στο νόμο, στην ίδια την ζωή που αρνούνται σε εμάς. Λίγοι όμως αντιλαμβάνονται σε βάθος ποιες είναι οι δυνάμεις πίσω απ' αυτήν την τωρινή γενοκτόνα παράνοια· πως είναι οι ίδιες δυνάμεις που οδήγησαν την ανθρωπότητα στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτοί νίκησαν, αυτοί καλλιεργούν τα προβλήματα και δεν τα λύνουν. Γιατί οι εχθροί του Αδόλφου Χίτλερ τότε, είναι οι ίδιοι και σήμερα, αυτοί οι ίδιοι που πρέπει εμείς ν' αντιμετωπίσουμε: στην γειτονιά μας, στα σχολεία μας, στις δουλειές μας, στην κοινωνία μας και στην κυβέρνηση.

Αν αντί να πολεμήσουμε ενάντια στον Αδόλφο Χίτλερ και τον Εθνικοσοσιαλισμό, ακολουθούσαμε τις διδασκαλίες του και το παράδειγμά του, η Ελλάδα δεν θάχε γνωρίσει τον Εθνοκτόνο εμφύλιο, τα Δεκεμβριανά, την σκλαβωμένη Κύπρο, δεν θ' αντιμετώπιζε τώρα εκρηκτικό φυλετικό πρόβλημα με τους ξένους εργάτες, τους Γύφτους, τους Τούρκους της Θράκης. Δεν θ' αντιμετωπίζαμε κοινωνική και πολιτιστική αποσύνθεση. Δεν θα υποφέραμε από ηθική και πνευματική παρακμή.

Αλλά το γεγονός είναι ότι πολεμήσαμε με το πλευρό των «Συμμάχων»(;), των Νικητών, των «καλών». Και δίχως ανταμοιβή, δίχως γαλήνη, δίχως πρόοδο, δίχως δικαιοσύνη, δίχως ούτε ψωμί για την πειθήνια στάση μας στους νικητές (που φρόντισαν να προσφέρουν στους Μπολσεβίκους την ευκαιρία να μας υποδουλώσουν απελευθερώνοντάς μας), είμαστε αναγκασμένοι να υποστούμε πλήρως τις συνέπειες της ανίερης και ηλίθιας στάσης μας.

Η πολεμική μας ανδρεία που ξεπληρώθηκε με περιφρόνηση, κοροϊδία και εκμετάλλευση είναι η πρώτη αιτία που μαζί με την σημερινή λέπρα της κοινωνίας, πρέπει να μας κάνει έτοιμους να αγωνισθούμε. Αδράχνωντας το μήνυμα και τις οδηγίες του σωτήριου Ανδρα που βοηθήσαμε να καταστραφεί.

Αν δεν δεχτούμε τις αθάνατες διδαχές του Αδόλφου Χίτλερ είμαστε καταδικασμένοι σαν έθνος. Αν δεν αντλήσουμε το ηθικό θάρρος, να αναγνωρίσουμε ότι εκείνος είχε δίκιο και οι Σύμμαχοί μας — Αμερικανοί Πλουτοκράτες και Σοβιετικοί Μπολσεβίκοι — λάθος δεν υπάρχει για μας καμμία ελπίδα.

Γιατί υπάρχει ένας χαλύβδινος νόμος αιτίας κι αποτελέσματος, ένας νόμος αιώνιας εφαρμογής, που δεν επιτρέπει να καταστρατηγούνται και να παραβιάζονται ατιμώρητα οι Νόμοι της Φύσης.

Στο έξοχο βιβλίο του, ο Αδόλφος Χίτλερ γράφει: «Η απόλυτη σοφία είναι πάντα η κατανόηση του ενστίκτου, —δηλαδή: Ένας άνθρωπος δεν πρέπει ποτέ να πέσει στην τρέλλα της πεποίθησης πως έγινε πραγματικά Κύριος και Χειριστής της Φύσης — που τόσο εύκολα γεννιέται από την επίδραση της ημιμάθειας· πρέπει ν' αντιληφθεί την θεμελιώδη αναγκαιότητα του Κανόνα της Φύσης, και ν' αντιληφθεί πόσο πολύ η ύπαρξή του υπόκειται σ' αυτούς τους φυσικούς Νόμους. Τότε θα νοιώσει πως σ' ένα σύμπαν όπου οι πλανήτες γυρνούν γύρω από ήλιους, και οι δορυφόροι γύρω απ' τους πλανήτες, δεν μπορεί να υπάρξουν ξεχωριστοί, ειδικοί νόμοι για τον άνθρωπο. Και γι' αυτόν υφίστανται το ίδιο ακλόνητες οι αιώνιες αρχές αυτής της υπέρτατης σοφίας. Μπορεί να προσπαθεί να τις κατανοήσει αλλά ποτέ να τους ξεφύγει...

Πρέπει να αντιληφθούμε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός βασίζεται πάνω απ' όλα σε ένα βαθύ σεβασμό και αφοσίωση για τους νόμους της Φύσης, αναγνωρίζοντας πως ο ίδιος ο άνθρωπος είναι ένα αναπόσπαστο μέρος της φυσικής τάξης και υπόκειται στους ίδιους Νόμους.

Ένας Εθνικοσοσιαλιστής συγγραφέας δήλωσε: «Στην ουσία η Ε.Σ. ιδέα συμπεριλαμβάνει όχι μόνο την Γερμανία και την εποχή μας, αλλά την Αρία φυλή και την ανθρωπότητα ολάκερη και κάθε εποχή, και εκφράζει τελικά και απόλυτα εκείνη την μυστηριώδη και αλάνθαστη σοφία σύμφωνα με την οποία η Φύση ζει και δημιουργεί. Την απρόσωπη σοφία του αρχέγονου δάσους και του ωκεάνιου βάθους και των ουράνιων σφαιρών στα σκοτεινά διαστημικά πεδία.

Κι' είναι δόξα για τον Αδόλφο Χίτλερ το ότι, όχι απλά επέστρεψε σ' εκείνη την θεία σοφία, αλλά το ότι την απέδωσε σαν πρακτική πολιτικής ανανέωσης και παγκόσμιας προοπτικής».

Σαν φυσικό επακόλουθο απορρίπτουμε τον υλισμό και του Μπολσεβικισμού και του Καπιταλισμού. Διακηρύσσουμε πως η ποιότητα των ανθρωπίνων μας εφοδίων είναι πολύ σημαντικότερη από την ποιότητα των χρημάτων και των μικροαπολαύσεών μας.

Πιστεύουμε πως ένας σωστός άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να είναι ευτυχής με το να ζει μόνο για το υλικό κέρδος και την άνεση, χωρίς ν' αποτελεί μέρος ενός όλου πολύ μεγαλύτερου απ' τον εαυτό του, για το οποίο αν χρειασθεί θάναι πρόθυμος να θυσιάσει τα προσωπικά του ενδιαφέροντα και τη ζωή του. Αυτό το μεγαλύτερο όλο, δηλαδή η Φυλετική-Λαϊκή Κοινότητα, δίνει το φυσικό βάθρο στο οποίο αποκτά στήριγμα, αληθινό νόημα και σκοπό η ζωή του ατόμου πάνω στην Γη.

Αυτήν την αρχή αποκαλούμε: Φυλετικό ιδεαλισμό και στέκει στο κέντρο της Εθνικοσοσιαλιστικής πίστης. Σήμερα που οι αρρωστημένες απόπειρες γενοκτονίας ενάντια στον Λαό μας και στους άλλους Λευκούς Λαούς κορυφώνεται κάτω από την ψευτοεπιγραφή της εξίσωσης (με Μαύρους, Ασιάτες, και Γύφτους), σήμερα περισσότερο από ποτέ το μήνυμα του Φύρερ αποκτά νέα και μεγαλύτερη βαρύτητα.

Αναγνωρίζοντας την ιερότητα των φυλετικών αξιών είχε δηλώσει ξεκάθαρα:

«Η μίξη του αίματος και η βεβήλωση της φυλής είναι η πρωταρχική ύβρη σ' αυτόν τον κόσμο και το τέλος κάθε κοινωνίας που παραδίνεται σ' αυτήν». «Υπάρχει ένα μόνο άγιο και ιερό ανθρώπινο δικαίωμα που είναι ταυτόχρονα και το ιερώτερο καθήκον, συγκεκριμένα: ν' αναγνωρίζεις πως το αίμα πρέπει να διατηρείται καθαρό, και προφυλλάσοντας την πιο καλύτερη ανθρωπότητα να δημιουργείς την πιθανότητα μιας ευγενέστερης ανάπτυξης αυτών των όντων».

«Στην Εθνικοσοσιαλιστική Πολιτεία, η φυλετική φιλοσοφία της ζωής πρέπει να επιτύχει στην πραγμάτωση εκείνης της ευγενέστερης εποχής, στην οποία οι άνθρωποι δεν θα νοιάζονται για την βελτίωση σκυλιών, αλόγων, και γάτων αλλά για την ανύψωση του ίδιου του ανθρώπου».

Έπειτα τοποθετούμενος απέναντι στα στοιχεία της παλιάς τάξης, συνεχίζει:

«Φυσικά η άθλια στρατιά των συγχρόνων μας καταστηματαρχών δεν θα καταλάβει, αυτήν την αναγκαιότητα. Θα την περιγελάσουν, ή κουνώντας τους νωθρούς ώμους τους θα μουγκανίσουν την αιώνια τους δικαιολογία:

— Θα ήταν πολύ όμορφα, έτσι ακριβώς μα δεν μπορεί να γίνει. — Αλήθεια είναι! Δεν μπορεί να γίνει με σας, ο κόσμος σας δεν είναι ικανός γι' αυτήν. Εσείς έχετε μόνο μία έγνοια: Την προσωπική σας ζωή και έναν θεό: το χρήμα σας! Αλλά δεν παρουσιάζουμε τους εαυτούς μας σε σας, εμφανιζόμαστε στην μεγάλη στρατιά εκείνων που είναι τόσο φτωχοί ώστε η προσωπική ζωή τους δεν μπορεί να σημαίνει την ύψιστη ευτυχία στον κόσμο και σ' εκείνους που δεν βλέπουν στον χρυσό την Κυβερνούσα αρχή της ύπαρξής τους, αλλά σ' άλλους Θεούς».

«Μπορεί σήμερα ο χρυσός να 'χει γίνει ο απόλυτος ρυθμιστής της ζωής, μα θάρθει ο χρόνος που ο άνθρωπος θα υποκλίνεται πάλι μπροστά σ' έναν ανώτερο Θεό»:

Ο Αδόλφος Χίτλερ γνώριζε ότι το Πιστεύω του θ' αντιμετωπίζονταν με χλεύη και οργή και προειδοποίησε τους οπαδούς του μ' αυτά τα λόγια:

«Εμείς οι Ε.Σ. γνωρίζουμε ότι μ' αυτές τις αντιλήψεις μας στεκόμαστε σαν επαναστάτες στον κόσμο του σήμερα και χαρακτηριζόμαστε έτσι. Αλλά οι σκέψεις και οι πράξεις μας με κανένα τρόπο δεν πρέπει να καθορίζονται από την αποδοχή ή την απόρριψη της εποχής μας, αλλά από το προσηλωμένο καθήκον σε μία αλήθεια που έχουμε αναγνωρίσει».

Χιλιάδες Λευκοί 'Αριοι αδελφοί μας οδηγήθηκαν να πιστέψουν πως ο Χίτλερ ήταν ένα είδος τέρατος με παθολογική δίψα για αιματοχυσία και πόλεμο. Στο βιβλίο του που ονομάζεται «Ο Αγών μου» αποκαλύπτει τα αληθινά του αισθήματα για τους φυλετικούς συγγενείς του και συγγενείς μας: «Και πάλι η κίνησή μας έχει να ξεπεράσει την ισχυρότατη πρόκληση. Πρέπει ν' ανοίξει τα μάτια λαών που ανήκουν σε άλλα έθνη και οφείλει να τους υπενθυμίζει ξανά και ξανά τον αληθινό εχθρό του σημερινού μας κόσμου. Στη θέση του μίσους μεταξύ Αρίων, από τους οποίους σχεδόν τα πάντα μπορεί να μας χωρίζουν αλλά με τους οποίους είμαστε δεμένοι με κοινό αίμα και την μεγάλη γραμμή του θυγατρικού πολιτισμού, πρέπει να κατευθύνουμε την παγκόσμια οργή πάνω στον ύπουλο εχθρό της ανθρωπότητας, σαν τον πραγματικό αίτιο όλης μας της δυστυχίας και του πόνου. Πρέπει να ξεκαθαριστεί πως στην χώρα μας τουλάχιστο ο θανάσιμος εχθρός έχει αναγνωριστεί και ότι ο αγώνας εναντίον του γίνεται ένα αστραφτερό σύμβολο λαμπρότερων καιρών για να δείξει στα άλλα έθνη το δρόμο προς την σωτηρία μίας λαβωμένης Αρίας ανθρωπότητας».

Σήμερα οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν πως ο Αδόλφος Χίτλερ πέθανε και χάθηκε, πως απέτυχε.

Ας είναι, οι περισσότεροι πίστευαν τα ίδια 2000 πριν για μία άλλη μεγάλη προσωπικότητα μετά την Σταύρωση.

'Οχι ο Χίτλερ δεν απέτυχε. Γιατί άλλαξε τον ρου της Ιστορίας για πάντα.

Με την πανίσχυρη διδασκαλία του, μας έδωσε τα μέσα για την σωτηρία της φυλής μας. Με την υπεράνθρωπη προσπάθειά του, μας προμήθευσε την απαιτούμενη ηρωική έμπνευση που χρειάζεται αυτή την κρίσιμη ώρα της Αρίας ανθρωπότητας.

Ο Χίτλερ πολέμησε και πέθανε για να μπορέσει να ζήσει ο **'Αριος 'Ανθρωπος.**

Προσφέροντας την υπέρτατη θυσία, δίνοντας την ίδια του την ζωή, εξασφάλισε στη Φυλή μας ένα ένδοξο μέλλον.

Είναι στο χέρι μας να συλλάβουμε το σωτήριο φυλετικό του μήνυμα. Πρέπει να φανούμε άξιοι αυτού του μέλλοντος, αναγνωρίζοντας τον αθάνατο άνδρα από το Μπράουναου.

Στο μεγαλειώδες βιβλίο του διακήρυξε:

«'Οταν οι ανθρώπινες καρδιές σπάνε και οι ανθρώπινες ψυχές απογοητεύονται τότε από το λυκόφως του παρελθόντος οι μεγάλοι κατακτητές, οι νικητές της θλίψης, της μέριμνας, της ντροπής και της αθλιότητας, της πνευματικής σκλαβιάς και της φυσικής κατάπτωσης, κοιτούν τους ανθρώπους και τείνουν τα αθάνατα χέρια τους στους απογοητευμένους θνητούς. Αλοίμονο στους λαούς που φοβούνται να τα σφίξουν».

Σήμερα το πανίσχυρο χέρι του Αδόλφου Χίτλερ είναι τεταμένο σε κάθε λευκό άνθρωπο, που αγαπά την φυλή του και ζητά να ιδεί μία μεγάλη νέα τάξη σε αυτή την Γη.

Πολλοί άνθρωποι διαφωνούν πως ο Χίτλερ είναι νεκρός. Μα είναι στ' αλήθεια; Κανείς δεν ήξερε το πεπρωμένο του καλύτερα από τον ίδιο τον Μεγάλο Αρχηγό. Το 1945 ανάμεσα στα φλεγόμενα ερείπια του Βερολίνου, πρόφερε τις προφητικές τούτες λέξεις: «Είναι αναγκαίο να πεθάνω για τον λαό μου, αλλά το πνεύμα μου θα σηκωθεί από τον τάφο και ο κόσμος θα καταλάβει πως είχα δίκιο».

ΟΧΙ ο Αδόλφος Χίτλερ δεν είναι νεκρός γιατί το αθάνατο πνεύμα του υπερβαίνει τα όρια του χρόνου και του διαστήματος.

Ο λόγος που τον ακολουθώ, ο λόγος που κάθε Εθνικοσοσιαλιστής τον ακολουθεί δεν είναι γιατί εκείνος έζησε αλλά γιατί ΖΕΙ!

Κι' όταν οι εχθροί του λένε πως πέθανε και χάθηκε, τότε μπορούμε να τους αποκριθούμε με την γαλήνια βεβαιότητα εκείνου του φυλακισμένου συναγωνιστή που διακήρυξε την πίστη του πολύ απλά, με την φράση:

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΡΕΜΠΡΑΝΤ — 'Ενας πραγματικός καλλιτέχνης

«Η τέχνη δεν είναι τίποτε άλλο παρά αυτό που μορφοποιείται από το συναίσθημα. Πηγάζει από το συναίσθημα, όχι από τη διάνοια. Ο καλλιτέχνης δεν είναι παρά εκείνος που αισθητοποιεί αυτό το συναίσθημα. Η ειδοποιός διαφορά του από τον κοινό άνθρωπο δεν είναι το γεγονός πως διαθέτει συναισθήματα αλλά το γεγονός πως έχει την ικανότητα να μορφοποιεί τα συναισθήματα. Καθ'α βρει ανταπόκριση στην καρδιά των ανθρώπων αν κατέχει το υπέροχο χάρισμα να μορφοποιεί εκείνα ακριβώς τα συναισθήματα που φωλιάζουν εκείνο τον καιρό μέσα στην καρδιά της ανθρωπότητας».

Dr. Γκαίμπελς

Υπάρχει, λοιπόν, μια διαφορά ανάμεσα στον «καλλιτέχνη» που ζωγραφίζει και στον «ζωγράφο». Γιατί ζωγράφος είναι βέβαια αυτός που ξέρει να χρησιμοποιεί τα χρώματα, ενώ «καλλιτέχνης» είναι το άτομο που έχει συλλάβει και μεταφέρει στο έργο του το πνεύμα της εποχής του. Γι' αυτό, ο Πικάσσο με την αφηρημένη «τέχνη» του, δεν είναι παρά μία μειονεκτική περίπτωση ζωγράφου, αντίθετα ο Ρέμπραντ, με την γεμάτη ακρίβεια, σχολαστικότητα, ομορφιά στο σύνολο και τη λεπτομέρεια ΤΕΧΝΗ του είναι ένας ολοκληρωμένος καλλιτέχνης.

Ο Ρέμπραντ Βαν Ρίιν (1606-1669) γεννήθηκε στο Λάϊντεν μια ευημερούσα Ολλανδική πόλη, κοντά στο 'Αμστερνταμ. 'Οπως υποδηλώνει και το επώνυμο Βαν Ρίιν η οικογένειά του ζούσε στην περιοχή του Ρήνου για πολλές γενιές.

Ο πατέρας του, ο Χάρμεν, ήταν ένας μυλωνάς και η μητέρα του, η Νέελγεν, ήταν κόρη ενός φούρναρη. Ο Ρέμπραντ ήταν ο όγδοος από τα 9 παιδιά, και σίγουρα δεν ήταν ο μονάκριβος γιος, που ίσως υπέθετε κανείς. Η οικογένειά του, έχαιρε της τυπικής ευημερίας της Ολλανδικής κοινωνίας της εποχής εκείνης.

Καθώς ο Ρέμπραντ, από μικρός έδειξε τα πνευματικά του χαρίσματα, οι γονείς του, τον έστειλαν στο Λατινικό Σχολείο του Λάϊντεν, να προετοιμαστεί για το Πανεπιστήμιο. Ύστερα από 7 χρόνια, αποφοίτησε, έχοντας εντρυφήσει στους Κλασσικούς. Ανάμεσα στα άλλα ενδιαφέρθηκε για την Ελληνική Μυθολογία. Αφού για μια σύντομη περίοδο παρακολούθησε το Πανεπιστήμιο του Λάϊντεν, στη συνέχεια με τις ευλογίες των γονιών του, ήταν πια έτοιμος ν' ακολουθήσει το αξιοπρεπέστατο επάγγελμα του ζωγράφου.

Ο ρόλος του ζωγράφου στην Ολλανδική κοινωνία του 17ου αιώνα ήταν παντελώς διαφορετικός απ' αυτόν στην σημερινή κοινωνία. Σήμερα, είναι συνηθισμένη η αντίληψη ότι οι ζωγράφοι, είναι κάποιοι απομονωμένοι «αντικομφορμιστές» που παράγουν έργα που λίγοι καταλαβαίνουν και λιγότεροι αγοράζουν. Στην εποχή του Ρέμπραντ, δεν θα μπορούσε να ευσταθεί μια τέτοια θεώρηση.

Ο μέσος Ολλανδός ζωγράφος ήταν ένα αξιοσέβαστο μέλος της κοινωνίας που δημιουργούσε ένα αναγνωρισμένο έργο, όπως όλοι άλλωστε οι άλλοι καλλιτέχνες. Η αληθινή «υψηλή» ζωγραφική, φυσικά, όπως κάθε μορφή «υψηλής» τέχνης, πάντα ήταν κάτι περισσότερο από απλή δεξιοτεχνία. Και καθώς ο μεγάλος ζωγράφος πρέπει να είναι κάτι παραπάνω από ένας δεξιοτέχνης είναι μάλλον απαραίτητο, να μένει σε κάποια απόσταση από τους φίλους του.

Η αληθινή δημιουργία πάντα ήταν μία μοναχική πράξη. Παραταύτα, οι δεσμοί ανάμεσα στον Ολλανδό ζωγράφο, και τους συνηθισμένους Ολλανδούς πολίτες, ήταν πολύ στενότεροι, από τους ανάλογους στις μέρες μας. Οι προτιμήσεις του Ολλανδικού λαού, έτειναν προς την λεπτομερή απόδοση φυσικών σκηνών από την καθημερινή ζωή. Οι Ολλανδοί, περήφανοι για την κοινωνία τους, επιθυμούσαν μια τέχνη - καθρέφτη του τρόπου ζωής τους. Ο μέσος Ολλανδός, αγόραζε ένα καταπληκτικό σύνολο, από αυθεντικά έργα, τα οποία εκτιμούσε για την ομορφιά τους.

Αυτός ο ευεργετικός και δυσεύρετος δεσμός ανάμεσα στο ζωγράφο και το κοινό, αποτυπώνονται καθαρά, σ' ένα απόσπασμα της εφημερίδος ενός Άγγλου ταξιδιώτη, του Πήτερ Μούντυ, που επισκέφτηκε το Άμστερνταμ το 1640, όπου αναφέρει: «... Όσον αφορά την ζωγραφική Τέχνη και την αγάπη των ανθρώπων για τους πίνακες, νομίζω ότι κανένας δεν ξεπερνά τους Ολλανδούς. Υπάρχουν σ' αυτήν την χώρα πολλοί άριστοι άνδρες με την ικανότητα του Ζωγράφου, όπως ο Ρέμπραντ. Όλοι στο σύνολό τους, προσπαθούν, μοχθούν, να κοσμήσουν τα σπίτια τους, και κυρίως τα δωμάτια που βλέπουν στον δρόμο, με πανάκριβα κομμάτια. Φουρνάρηδες και Χασάπηδες, δεν υστερούν στο να κάνουν το ίδιο για τα μαγαζιά τους, τοποθετώντας πίνακες στην πρόσοψη. Πολλοί σιδηρουργοί και παπουτσήδες, έχουν κάποιον πίνακα, στο χώρο της δουλειάς τους...».

Αυτό το απόσπασμα, υποδηλώνει, πως οι Ολλανδοί, είχαν ενσωματώσει την Τέχνη και τα έργα της, στην καθημερινή τους ζωή, μάλιστα δε, τόσο ο ζωγράφος όσο και ο ιδιοκτήτης, ήταν υγιέστατα, ακέραια μέλη της κοινωνίας. Στα έργα του Ρέμπραντ, είναι αποτυπωμένες, παραδειγματικά, οι υψηλότερες αρετές και πτυχές της Ολλανδικής ζωής. Δημιουργήθηκαν από άμεση παρατήρηση με ένα διαχρονικά βαθύ σεβασμό προς τη Φύση, και το Φυσικό στοιχείο εκφράζεται μ' έναν εύστοχο, ευφυή τρόπο, ώστε να προβάλλονται τα βασικά γνωρίσματα της Φύσης, απαραίτητα για την ηθικοπνευματική ανάταση του ανθρώπου, τουτέστιν η ομορφιά, η φυσικότητα, και η αρμονία.

Ο Ρέμπραντ, ξεχώρισε για τις προσωπογραφίες του, και τα «τοπία» στις μεταλλογραφίες του.

Συχνά οι προσωπογραφίες του, τείνουν σε μια τοπική ομοιότητα, σχεδιασμένη για λόγους απλής «κολακείας». Δεν πρόκειται, φυσικά, για απλοϊκές αποδόσεις αλλά αντίθετα για κορυφαία παραδείγματα νατουραλιστικής παρατήρησης.

Για παράδειγμα, στους «Δύο Νέγρους», 1661, ο Ρέμπραντ απέδωσε, τόσο τα «πρησμένα»

βλέφαρα, όσο και τα προεξέχοντα χείλη και τα κωδωνοειδή ιδιόμορφα ρουθούνια, τόσο χαρακτηριστικά αυτής της ράτσας, αν και οι Νέγροι, αποτελούσαν σπάνιο φαινόμενο για την Ολλανδία της εποχής εκείνης.

Μολονότι, η λαϊκή αντίληψη των ημερών μας, θεωρεί ότι δεν υπάρχει ένα χαρακτηριστικό «Εβραϊκό» πρόσωπο, ο Ρέμπραντ και ήξερε και μπόρεσε να ζωγραφίσει με μεγάλη ακρίβεια Εβραϊκές Φυσιογνωμίες. Σε έργα του, όπως «Το πορτραίτο ενός Ραββίνου», «Το πορτραίτο ενός Εβραίου», η μακρουλή μύτη, το αδύνατο πηγούνι, οι στρογγυλεμένοι ώμοι, η σκοτεινόχρωμη εμφάνιση, τυπικά της Ράτσας αυτής, γίνονται αμέσως φανερά.

Η απόδοση, στο έργο «Σαούλ και Δαυίδ» άλλαξε την Βιβλική εικόνα του καλού Δαυίδ, με την άρπα στα χέρια κλπ., με την περισσότερο ρεαλιστική εικόνα του σκοτεινού Σημίτη, που εποφθαλμιούσε, υστερόβουλα, το θρόνο του Ισραήλ.

΄Ενα από τα πιο διάσημα έργα του Ρέμπραντ είναι το ομαδικό πορτραίτο, κατά παραγγελία 8 διάσημων γιατρών του ΄Αμστερνταμ, το «Μάθημα Ανατομικής από το Δόκτωρα Τούλη» (1632).

Στα ομαδικά πορτραίτα του καιρού, κάθε εικονιζόμενος πλήρωνε ένα μέρος της αμοιβής του ζωγράφου, απαιτώντας να παρασταθεί στην αγαπημένη του θέση. Μέχρι τότε, ο ζωγράφος έλυνε το οργανωτικό πρόβλημα τοποθετώντας τα πρόσωπα σε μια αντιαισθητική σειρά, όπως περίπου ποζάρουν οι μαθητές στις σχολικές φωτογραφίες.

Στο «Dr Τούλη», ο Ρέμπραντ πρωτοτυπώντας απέδωσε τα πρόσωπα σε μια εξαιρετική σύνθεση, γεμάτη φυσικότητα, με ακρίβεια στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των ατόμων, λύνοντας το πρόβλημα των ομαδικών πορτραίτων, σε μια άψογη αισθητικά σύνθεση.

Το 1643, ένα χρόνο μετά την ολοκλήρωση της επιτυχίας του «Night Watch» πραγματοποίησε ένα από τα πιο σημαντικά «τοπία» του, σε μεταλλογραφία, τα «Τρία Δένδρα».

Η μεταλλογραφία ήταν ένα πολύ δημοφιλές μέσο έκφρασης στην Ολλανδία του 17ου αιώνα. Η ίδια η τεχνική της μεταλλογραφίας, απαιτεί τρομερή ευαισθησία, περιλαμβάνοντας ένα φύλλο χαλκού, που καλύπτεται από ένα στρώμα οξεάντοχου υλικού, όπου με μία αιχμηρή βελόνα χαράζεται η εικόνα πάνω στο προστατευτικό στρώμα και στη συνέχεια τοποθετούμενη σε οξύ, διαβρώνεται το εκτεθειμένο μέταλλο και αποτυπώνεται μόνιμα το σχέδιο. Στις χαραγμένες γραμμές τοποθετείται μελάνι, και με τη βοήθεια τυπογραφικού πιεστηρίου, τυπώνεται το σχέδιο σε χαρτί. Γίνεται φανερή η απαιτούμενη ευαισθησία ώστε να τονιστεί η περίπλοκη ομορφιά της γραμμής και η τόλμη, ώστε να δημιουργηθούν δυνατές συνθέσεις, ειδικά όταν πρόκειται για έργα του Ρέμπραντ του σπουδαιότερου «μεταλλογράφου» της Ευρωπαϊκής Τέχνης.

Στα «Τρία Δέντρα», γίνεται αντιληπτό ότι η μεγαλοπρέπεια της Φύσης μπορεί να βρεθεί τόσο μέσα σε μια ομάδα από ροζιασμένες βελανιδιές όσο και στην απεικόνιση ενός ταλαιπωρημένου από το χρόνο προσώπου. Ο Ρέμπραντ, δεν αντέγραφε, απλά τη Φύση. Κατάφερε να εκφράσει και να προβάλλει την σύνθεσή της, εμπλουτίζοντάς την. Στη συγκεκριμένη μεταλλογραφία, έχουν προστεθεί λεπτομέρειες που συμπληρώνουν την δυναμική Φύση των δένδρων. Υπάρχουν αγρότες και κοπάδια στη μακρινή πεδιάδα, πιο κοντά ένας άνδρας που ψαρεύει, πίσω από το δένδρο δεξιά μια άμαξα με τους ταξιδιώτες, καθώς κι ένα ζευγάρι στους θάμνους.

Η δουλειά του Ρέμπραντ δεν ήταν ποτέ φανταχτερή όπως συνέβη με το Γαλλικό και Ισπανικό Μπαρόκ, ούτε απλά στολισμένη και αισθησιακή, όπως συμβαίνει σήμερα, γιατί ο Ρέμπραντ έδινε προτεραιότητα στην φυσική ομορφιά, στην αρμονία, στην ευπρέπεια, στην κοσμιότητα κι όχι στην απλή διακόσμηση.

Αν, για μας τους Εθνικοσοσιαλιστές η Ολλανδική Τέχνη του 16ου, 17ου αιώνα, είναι μια Φωτεινή ΄Εκρηξη, τότε ο Ρέμπραντ αποτελεί μια ξεχωριστά λαμπρή ακτίνα της.

Φωτεινό παράδειγμα της άριας ψυχικής δημιουργίας και αισθητικής, απέναντι στην εκφυλισμένη, εβραιόψυχη ανοσιουργία ζωγράφων τύπου Πικάσσο, Γκωγκέν κλπ., των οποίων τα έργα κηλιδώνουν τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό.

Η ΔΙΔΥΜΗ ΦΕΝΑΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Λεξιμαγεία είναι η εκ του πονηρού, καταχρηστική και πομπώδης αναφορά των πολιτικών της δημοκρατίας σε μεγαλόσχημες "αξίες", με την μαγική ηχώ των οποίων επιχειρούν να αιχμαλωτίσουν συναισθηματικά τον πολίτη, ενώ γνωρίζουν, ότι το περιεχόμενό του είναι τραγικά απατηλό και ότι αντιστρατεύεται τα λαϊκά συμφέροντα. Η Λεξιμαγεία καλλιεργεί μια ψευδαίσθηση ευφορίας στην συνείδηση του πολίτη, που λόγω χαμηλής παιδείας είναι ευάλωτος στη σαγήνη της εντυπωσιακής κενολογίας και των φραστικών πυροτεχνημάτων που στερούνται ουσιαστικού αντικρύσματος. Η Λεξιμαγεία είναι η μέθοδος με την οποία η δημοκρατία εξαπατά συστηματικά τον λαό και αποτελεί το ένα από τα δύο βάθρα όπου στηρίζεται ο υποκριτικός πολιτικός της λόγος.

Στην σημερινή πολιτική σκηνή της πατρίδας μας το φαινόμενο της Λεξιμαγείας έχει προσλάβει διαστάσεις επιδημίας. Οι πολιτικάντηδες όλων των αποχρώσεων επιδίδονται σε ακατάσχετη λογοκοπία επιζητώντας να εγκλωβίσουν στις ψηφοθηρικές αρπάγες του κόμματος που εκπροσωπούν την μέγιστη δυνατή εκλογική πελατεία. Η λεξιμαγεία της δημοκρατίας μας, έχει σαν σημαία της, σαν κυρίαρχη λέξη-φετίχ που διεγείρει τα πλήθη την ίδια τη λέξη "δημοκρατία". Η τριμμένη και φθαρμένη αυτή λέξη με την πολυσημία της, με την απειρία των ερμηνειών που επιδέχεται ανάλογα με τα ιδιοτελή συμφέροντα του κάθε πολιτικάντη που την επικαλείται, είναι το στιλβωμένο είδωλο της εποχής μας. Άλλες λέξεις-φετίχ, κυρίαρχες στο πολιτικό μας στερέωμα, εξορυγμένες απ' ευθείας από το πλούσιο ορυχείο της Λεξιμαγείας, είναι οι: "ειρήνη", "σοσιαλισμός", "αλλαγή", "ελευθερία", "σοσιαλιστικός μετασχηματισμός", "ριζοσπαστικός φιλελευθερισμός" κ.ά. Οι λέξεις αυτές, γνήσια τέκνα του πολιτικού φετιχισμού της εποχής μας είναι σήμερα τραγούδι στο στόμα των λογής-λογής πολιτικάντηδων αλλά και του απλού λαού, που αποτελεί το αθώο θύμα τους. Το αληθινό περιεχόμενό τους είναι τραγικά απατηλό, το αντίκρυσμά τους στην πράξη της κοινωνικής ζωής μια φενάκη.

Διότι οι πολιτικές εξελίξεις, στην πατρίδα μας αλλά και σ' ολόκληρη την υφήλιο, είναι τόσο άρρηκτες δεμένες τόσο αφόρητα εξαρτημένες από τις πολιτικές επιλογές του κυρίαρχου Συστήματος και των δύο υπερδυνάμεων - εκφραστών του, που μόνον ηλίθιοι ή αγελαία θύματα της Λεξιμαγείας μπορούν να φαντάζωνται ότι είναι ποτέ δυνατή μια αυτοδύναμη πορεία των πολιτικών μας πραγμάτων, ώστε να αποκτήσουν ουσιαστικό αντίκρυσμα οι όροι που προαναφέραμε. Έτσι, οι εξωραϊσμένες λέξεις - φαντάσματα, όπως "ειρήνη", "σοσιαλισμός", "αλλαγή", "ελευθερία", θα περιφέρουν τους μακρόσυρτους, θλιβερούς αντίλαλούς τους στις πλατείες των πολιτικών συγκεντρώσεων, όπου θα ζουν μέσα στις ιαχές του πλήθους την λιγόστιγμη ζωή τους, προσφέροντας στον μάγο της σκηνής το άλλοθι του θριάμβου του, προτού αποσυρθούν ταπεινωμένες στο παρασκήνιο, προσδοκώντας καρτερικά την επομένη παράσταση. Καραμανλής, Παπανδρέου, Μητσοτάκης κι όσοι άλλοι, μάγοι της δημοκρατικής σκηνής, με την βοήθεια ενός εσμού αργυρώνητων κομπάρσων, έδωσαν ή συνεχίζουν να δίνουν τις παραστάσεις τους, μπροστά σ' ένα απαίδευτο, παραληρούν, αγελαίο πλήθος. Πρέπει να ομολογήσουμε ότι ο σημερινός πρωθυπουργός κρατά τα σκήπτρα. Δίκαια του οφείλουμε τον χαρακτηρισμό: Ο Μάγος των Μάγων. Άλλωστε για τον ρόλο αυτό προετοιμάζετο εδώ και 40 χρόνια στην Ακαδημία της μαγικής πολιτικής τέχνης της Δημοκρατίας, στο άντρο εκπαιδεύσεως των μεγαλοπρακτόρων - τοποτηρητών των συμφερόντων του κυρίαρχου Συστήματος. Το πανεπιστήμιο του Berkeley.

Αλήθεια, με πόση οδύνη αναλογιζόμαστε ότι γύρω μας υπήρξαν και υπάρχουν εκατομμύρια καλοπροαίρετοι συμπατριώτες μας, θύματα της Λεξιμαγείας των καιρών, που πιστεύουν ειλικρινά ότι οι Δημοκρατικές κυβερνήσεις είναι κάτι περισσότερο από διορισμένοι διαχειριστές μιας έξωθεν δοσμένης εξουσίας και ότι κάτι μπορεί ν' αλλάξει προς όφελος του λαού, αν η διακυβέρνηση της χώρας περάσει

από το ΠΑΣΟΚ στη Ν. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ή το ΚΚΕ και αντιστρόφως!

Η Λεξιμαγεία τρέφει οράματα και λαϊκές προσδοκίες, που στους κόλπους της δημοκρατίας αργά ή γρήγορα θα διαψευσθούν. Με τις αλληλοδιάδοχες διαψεύσεις των ελπίδων του, το μεγαλύτερο κομμάτι του λαού παθητικοποιείται και βαθμιαία καθίσταται αδρανές, αρνούμενο κάθε συμμετοχή του στα κοινά. Ο πολίτης αποκόπτεται από το ήδη αποξηρούμενο δένδρο της πολιτείας και ιδιωτεύει θηρεύοντας το κέρδος και τον υλικό πλουτισμό προς δόξα και θρίαμβο του πάτρωνα της δημοκρατίας, του καπιταλισμού. Η δημοκρατία όμως εξακολουθεί να βασιλεύει σε μια κοινωνία που δεν είναι πλέον παρά αριθμητικά άθροισμα απαθών, αδιάφορων, κουρασμένων και ιδιοτελών ατόμων, επιστρατεύοντας το έτερο βάθρο του υποκριτικού πολιτικού της λόγου: Το Ζωτικό Ψεύδος. Το Ζωτικό Ψεύδος αναλαμβάνει την παράταση της τιμής της δημοκρατίας όταν ο λαός έχει πλέον αναπτύξει αντισώματα, που εξασφαλίζουν την ανοσία του στις επιθέσεις οσονδήποτε μεγάλων δόσεων Λεξιμαγείας. Όταν οι φραστικές σαπουνόφουσκες των δημοκρατικών πολιτικάντηδων συναντούν τα αδιάφορα αυτιά των πολιτών είναι η εποχή ώριμη για την βασιλεία του Ζωτικού Ψεύδους.

Ζωτικό Ψεύδος είναι η καταχρηστική και πομπώδης αναφορά των δημοκρατών πολιτικών σε απολιθωμένες και φθαρμένες "αξίες", που ενώ το περιεχόμενό τους είναι ξεπερασμένο από την πραγματικότητα, τραγικά διαψευσμένο και καταδικασμένο στη συνείδηση του λαού, η μαγική ηχώ τους επενεργεί ως διεγερτικό στους υποτακτικούς του κόμματος, ώστε να εκλαμβάνουν αυτές τις απονεκρωμένες "αξίες" σαν ζωντανές αλήθειες. Μάλιστα τότε, οι υποτακτικοί κάθε κόμματος υπερασπίζονται τα ψευδεπίγραφα αυτά απολιθώματα με πείσμα και φανατισμό ανάλογο του μεγέθους της ψευδαισθήσεως που τους διακατέχει. Τα Ζωτικά Ψεύδη αναφέρονται συνεπώς στις ίδιες απατηλές "αξίες" με την Λεξιμαγεία. Έτσι για παράδειγμα η "δημοκρατική ελευθερία" είναι μια "αξία" στη χορεία της Λεξιμαγείας που μόλις το υποκριτικό το απατηλό της περιεχόμενο γίνει αντιληπτό από τον λαό, περνά στη σφαίρα του Ζωτικού Ψεύδους, φανατίζοντας και διεγείροντας μόνο με τη μαγική ηχώ της τις αντίθετες πολιτικές ομάδες, που είναι υποταγμένες στα κόμματα. Τότε η "περί όνου σκιάς" πολιτική διαμάχη, που διεξάγεται μέσα στον ουδέτερο καταλύτη μιας παθητικής και αδιάφορης κοινωνίας και πυροδοτείται από το Ζωτικό Ψεύδος, με τη σειρά της συντηρεί στη ζωή την μουμιοποιημένη δημοκρατία, που αλλοιώτικα θα είχε πνιγεί στο τέλμα της ανίας και της πολιτικής απραξίας ενός ευνουχισμένου λαού, που μοναδικό του μέλημα είναι το ατομικό κέρδος.

Ακριβώς αυτή τη φάση των Ζωτικών Ψευδών ζει σήμερα η ελληνική κοινωνία. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προβάλλει έκ νέου τα κουρέλια ενός ξεφτισμένου και διάτρητου οράματος "αλλαγής" που δεν πείθει ούτε συγκινεί κανένα παρά μόνο τους ίδιους τους κατ' επάγγελμα απολογητές του ΠΑΣΟΚ που ανέλαβαν να το διαφημίσουν. Η αντιπολίτευση της Ν.Δ. εκθειάζει την "φιλελεύθερη ανάπτυξη", πανάκεια που θα λύσει όλα τα κοινωνικά προβλήματα ως δια μαγείας, ενώπιον ενός απαθούς και πολιτικά ευνουχισμένου λαού - θύματος του χρόνιου εκφυλισμού των αξιών μέσω της λεξιμαγικής αποχαύνωσης. Τέλος το θλιβερό ΚΚΕ αδυνατώντας να συλλάβει το μήνυμα των καιρών, δηλαδή την οριστική σύγκλιση των δύο σκελών του Κυρίαρχου Συστήματος στις καπιταλιστικές επιταγές μέσω της "Περεστρόϊκα", η οποία έχει ήδη σημάνει το τέλος της Μαρξιστικής Ιδεολογίας, εξακολουθεί να αποβλακώνει τους οπαδούς του, εμμένοντας με φανατισμό ανάλογο των ψευδαισθήσεων του στα Ζωτικά Ψεύδη, "της υπεροχής της Σοβιετικής κοινωνίας, της προοπτικής του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού και του θριάμβου της εργατικής τάξης, της νομοτελειακής έλευσης του «κομμουνιστικού παραδείσου" και άλλων παρομοίων ηχηρών και στείρων ιδεολογημάτων, που αντηχούν φαιδρά στα ώτα ενός αδρανοποιημένου μεν, αλλά υποψιασμένου ως προς την εξέλιξη των πολιτικών πραγμάτων λαού. Το ΚΚΕ ζει σήμερα την τραγικώτερη παραίσθηση της ιστορίας του.

Ετσι οι παραφουσκωμένοι από την Λεξιμαγεία και το Ζωτικό Ψεύδος Ινδιάνοι της δημοκρατικής πολιτικής σκηνής, βυθισμένοι στο μένος και το πάθος της κενόλογης ρητορείας τους, αγνοούν την απλούστατη αλήθεια: Κανείς δεν τους ακούει, κανείς δεν ενδιαφέρεται γι' αυτούς, οι πολιτικές αψιμαχίες και οι θεατρικοί διαξιφισμοί τους διεξάγονται ενώ-

πιον μιας ερήμου καθισμάτων σ' ένα θέατρο που περιφρονεί ο λαός. Οι πομπώδεις τους λόγοι ανακλώνται σε αδιάφορα παραδομένα στο λήθαργο της πολιτικής απραξίας αυτιά και επιστρέφουν στους ίδιους, για να κολακέψουν έτσι τη ματαιοδοξία τους μα και να σαρκάσουν την αυταρέσκεια τους.

Ο λαός θα μένει πάντα ξένος προς τη δημοκρατία, ένας βαθειά ριζωμένος βράχος παραδομένος στην ερημία του, που επιστρέφει τον αντίλαλο της φενάκης της Λεξιμαγείας και του Ζωτικού Ψεύδους σ' αυτούς που την έπλασαν. Και κάθε τόσο, θα φέρνει τα αδιάφορα, κουρασμένα βήματά του για να λάβει μέρος στην κωμωδία της κάλπης χαρίζοντας στους αυτόκλητους θιασώτες και διαχειριστές της δημοκρατικής εξουσίας μαζί με την περιφρόνησή του, την έσχατη ψευδαίσθηση ή ακόμη και το "άλλοθι" της δήθεν συμμετοχής τους, στην δημοκρατική πολιτική σκηνή, πριν επιστρέψει, το ίδιο μακρινός και αδιάφορος όσο και πριν, στην πέτρινη μοναξιά τους, προσμένοντας την νέα συνάντηση με την τροχιά της αληθινής ζωής.

ΙΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Απολλώνιος λόγος του Ελληνισμού

Αθήνα. Αρχές του αιώνα. Αυτό που χαρακτηρίζει την Ελληνική ζωή είναι η αντιφατικότητα. Ο Ελληνισμός είναι κυριολεκτικά αποπροσανατολισμένος και βρίσκεται μεταξύ δύο ρευμάτων, δύο τρόπων ζωής. Αυτόν του Ελληνικού τρόπου και αυτόν του «εξευρωπαϊσμένου», ο οποίος έχει ήδη αρχίσει ν' απλώνεται στα «προνομιούχα» στρώματα. Εν τω μεταξύ η Ελλάδα έχει ν' αντιμετωπίσει και τεράστια εθνικά προβλήματα, το Κρητικό, το Μακεδονικό και άλλα. Αλλά, ενώ ο λαός πάλλεται κυριολεκτικά από τα εθνικά ιδανικά, η ανώτερη και κυβερνώσα τάξη εκείνης της εποχής αδιαφορεί τελείως. Δυστυχώς φτάσαμε στο σημείο όπου στην Ελληνική κοινωνία, ανώτερη τάξη δεν είναι αυτή που έχει προσφέρει περισσότερα στην πατρίδα, Αίμα και Θυσίες αλλά η περισσότερο δυνατή οικονομικά.

Βρισκόμαστε με λίγα λόγια σε μια πολύ κρίσιμη, για το Έθνος, εποχή. Σε μια εποχή διαρκών αναζητήσεων, όπου το Έθνος ψάχνει να βρει τον πραγματικό του εαυτό.

Μεταξύ εκείνων, οι οποίοι εκείνη την εποχή αγωνίστηκαν για μια πραγματική Πνευματική Επανάσταση, υπήρξε και ένας ο οποίος ξεχώριζε από όλους τους άλλους. Ένας πραγματικά Ασυμβίβαστος και Απόλυτος. Αυτός ο Ένας, ο Μοναδικός, ονομαζόταν Περικλής Γιαννόπουλος.

Μακριά από την κοινωνία των αντιφάσεων, της παρακμής και την ψευδαισθήσεων, ο Π. Γιαννόπουλος αισθάνεται τον προορισμό του και θέτει τα θεμέλια της Ελληνικής Αναγεννήσεως.

Ο Γιαννόπουλος αποφεύγοντας τα διάφορα υπονοούμενα και τις αλληγορικές ομιλίες, ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΕΙ και δια της γραφίδας του κηρύσει την Ελληνική Επανάσταση και καλεί σε Ιερό Εγερτήριο τους Νέους, για την Αναγέννηση και την Δημιουργία του Νέου Ελληνικού Πολιτισμού, δίνοντας στον Νέο Ελληνισμό μια Νέα Θρησκεία, την Ελληνική Αισθητική. (Έκκληση προς το Πανελλήνιο Κοινό, σελ. 159: «Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ περιλαμβάνεται εις το ιερώτερο Τριαδικό Σύμβολον: ΩΡΑΙΟΝ, ΑΛΗΘΕΣ, ΑΓΑΘΟΝ»). Αγωνίσθηκε για να προβάλλει και να επιβάλλει, ως πρότυπο ζωής για τους Έλληνες, μόνο όσα εναρμονίζονται με το φυσικό περιβάλλον. Την λιτή και απέριττη γραμμή, το διακριτικό χρώμα, το άπλετο φως, την διαύγεια του Ελληνικού ουρανού, την διαφάνεια του Αττικού αιθέρα.

Την σφραγίδα της Ελληνικότητας ήθελε να επιβάλλει ο Γιαννόπουλος στα πάντα. Στο ήθος, στο ντύσιμο, και την κατοικία, στην μουσική, στην ζωγραφική, στην διακόσμηση, στην αρχιτεκτονική. Και αυτή ή προσήλωσή του στο Ελληνικό, δεν προέρχεται από άγνοια του Ευρωπαϊκού πνεύματος. Είχε ταξιδέψει στην Ευρώπη, είχε σπουδάσει εκεί, γνώριζε ξένες γλώσσες, δεν κατείχετο από σύμπλεγμα κατωτερότητας. Οργίζεται γιατί βλέπει τους Έλληνες να αφελληνίζονται. Το έργο αυτό που άρχισε με τους ξένους βασιλιάδες και αντιβασιλιάδες και με τους ξενομαθημένους φαναριώτες ουσιαστικά δεν σταμάτησε ποτέ. Ο Γιαννόπουλος προσπαθεί να εμπνεύσει τους

΄Ελληνες, για να αντισταθούν στον συρμό. Μέσα στα βιβλία του επίσης, υπάρχει κι ένα άλλο εξίσου σημαντικό μήνυμα. Είναι το μήνυμα για μια Νέα Ελληνική Ηθική Κυρίων. Για μια Ηθική απηλλαγμένη από συμπλεγματα, από την υποκρισία της μετριοφροσύνης και βασιζόμενη στην Αλήθεια της Δυνάμεως. (« Η ΜΟΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ. Και είναι ανήθικο και άσκοπο και το να σας δώσουν και το να δεχθείτε. Και να σας δώσουν, αν είσθε Σάπιος, ο πρώτος Δυνατός θα σας το πάρει. Το Ηθικόν είναι αν είσθε Σάπιοι, να σας ξεπατώσουν και καθαρίσουν τη Γη. Φυλάτε τη Γη σας και την Τιμή της μόνο με το Σπαθί.

Πάψετε Σαπιοδάσκαλοι και Σαπιορήτορες ΑΝΑΦΟΡΑΤΖΗΔΕΣ —να εξευτελίζετε τη Φυλή. Πάψετε Παλιόγριες τις κλάψες, τα σάλια, τα μελάνια και πιάστε το ΣΠΑΘΙ. Τα πάντα στη Ζωή— Η ΦΥΣΗ ΤΟ ΛΕΕΙ— κατακτώνται με το ΣΠΑΘΙ. Και έτσι είναι και μόνο έτσι πρέπει να είναι).

Εκτός όμως από αυτές τις βασικές εκδηλώσεις του Νέου Τρόπου Ζωής, τις οποίες πρέπει να έχει ο Νέος Ελληνισμός, ο Γιαννόπουλος δίνει και μια Νέα Ιστορία. Στα βιβλία του «Νέο Πνεύμα» και «΄Εκκληση προς το Πανελλήνιο Κοινό» περιγράφει σημαντικά γεγονότα της ιστορίας μας και θέτει κάτω από νέο πρίσμα, πολλές από τις παρεξηγημένες μορφές της φυλής μας. Σε αυτή την Νέα Ιστορία του ΄Εθνους μας ο Γιαννόπουλος περιγράφει σε όλο του το Μεγαλείο, τον βασικό πυρήνα του αρχαίου πολιτισμού μας, τον Απολλώνιο χαρακτήρα του. Μιλάει για την σημασία που είχε για την πατρίδα μας ο εκχριστιανισμός και χαρακτηρίζει τον Ιουδαιοχριστιανισμό «Τρομακτικό διδάσκαλο δουλείας». Αυτός ήταν με λίγα λόγια ο Περικλής Γιαννόπουλος. ΄Ενας Νέος Απολλώνιος Λόγος του Ελληνισμού. Ο Δημιουργός και Σχεδιαστής της Πορείας την οποία πρέπει να ακολουθήσει ο Νέος Ελληνισμός για να επικρατήσει και πάλι στην Ανθρωπότητα.

Γεννήθηκε το 1869 στην Πάτρα και σπούδασε στο εκεί Γυμνάσιο. Στη συνέχεια γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή των Αθηνών. Σχεδόν αμέσως εγκατέλειψε τις σπουδές του και έφυγε για το Παρίσι. Την εποχή εκείνη ανθούσε ο συμβολισμός του οποίου οι επηρεασμοί φαίνονται στα πρώτα του πεζά και ποιήματα. Κατόπιν όμως τον εγκατέλειψε επηρεασμένος ολοκληρωτικά από το Αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα και την Ελληνική Παράδοση. Ελληνολάτρης, μεγαλοϊδεάτης, πνεύμα ανήσυχο και δυναμικό, προσπάθησε να αφυπνίσει την νεοελληνική κοινωνία για μία νέα ανάταση του ΄Εθνους.

Απογοητευμένος όμως, ο «εξοχότερος των Νέων Ελλήνων», όπως τον απεκάλεσε ο Β. Γαβριηλίδης, αυτοκτόνησε στον Σκαραμαγκά το 1910 (έφιππος και στεφανωμένος μπήκε στην θάλασσα και πυροβολήθηκε στον κρόταφο).

ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΛΑ·Ι·ΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΔΩΣΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΒΕΛΓΙΟ

Το Σάββατο 27 Αυγούστου το πρωί το κέντρο της πόλης Courtrai βρισκόταν σε κατάσταση πολιορκίας. Οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν τεθεί σε πολεμική ετοιμότητα, όχι βέβαια για να αντιμετωπίσουν κάποιους επικίνδυνους εγκληματίες ή για να εμποδίσουν μια άγρια εισβολή εγχρώμων μεταναστών, αλλά γιατί σ' αυτή την όμορφη Φλαμανδική κωμόπολη λάβαινε χώρα το 2ο Εθνικιστικό Ευρωπαϊκό Συνέδριο με αντιπροσωπείες από την Γαλλία, την Βρεττανία, την Ολλανδία, τη Γερμανία και, φυσικά, το Βέλγιο.

Όπως πληροφορηθήκαμε από Γάλλους συναγωνιστές, οι αστυνομικοί έκαναν συλλήψεις για ανύπαρκτους λόγους. Αρκούσε να φοράς στο πέτο σου τη σβάστικα ή τον κέλτικο σταυρό για να συλληφθείς και να προσαχθείς σε δίκη. Ιδιαίτερο μένος έδειχναν οι αστυνομικοί εναντίον των Γερμανών συναγωνιστών, οι οποίοι ανήκαν στο Nationalistiche Front (Εθνικιστικό Μέτωπο), μια κίνηση που, μαζί με το F.A.P., είναι οι πιο δραστήριες αντιμαρξιστικές και αντιφιλελεύθερες δυνάμεις της Δυτικής Γερμανίας. Από τη μανία της αστυνομίας δεν διέφυγε ούτε ο Αρχηγός της Vlamse Militanten Ordre (Φλαμανδικής Μαχητικής Οργανώσεως) Werner Van Steen, ο οποίος συνελήφθει και μεταφέρθηκε στη φυλακή της Bruges για να εκτίσει ποινή φυλακίσεως 30 ημερών για κάποιο ανύπαρκτο αδίκημα που δήθεν είχε διαπράξει. Η V.M.O. ήταν και η κίνηση εκείνη που διοργάνωνε το συνέδριο.

Πριν συλληφθεί όμως ο Van Steen εξεφώνησε ένα θαυμάσιο λόγο για τα προβλήματα και τους κινδύνους που αντιπροσωπεύουν για τη Λευκή Φυλή οι έγχρωμοι μετανάστες που ευνοούνται και προστατεύονται από όλα τα δημοκρατικά καθεστώτα. Το ηλεκτρισμένο ακροατήριο διέκοπτε συχνά για να φωνάξει συνθήματα όπως «Λευκή Δύναμη!», «Έξω οι Ξένοι», κ.ά. Κατά την σύλληψη του Van Steen απειλήθηκαν σοβαρότατα επεισόδια, τα οποία όμως αποσοβήθηκαν χάρη στην ψυχραιμία των συναγωνιστών της V.M.O. Οπωσδήποτε, εάν γίνονταν συγκρούσεις με τους πραιτωριανούς του συστήματος, τα διάφορα ανδρείκελα που υποτίθεται ότι απονέμουν δικαιοσύνη θα έβρισκαν μια θαυμάσια ευκαιρία για να απαγορεύσουν όλες τις δραστηριότητες της V.-M.O. Κάτι τέτοιο είχε συμβεί και το 1981 εξάλλου.

Μετά το τέλος του συνεδρίου πολυάριθμοι συναγωνιστές αψηφώντας με γενναιότητα όλους τους κινδύνους και τις απαγορεύσεις ξανασυναντήθηκαν σε μια επιβλητική παγανιστική τελετή στο Dixmunde, 30 χλμ. ΒΔ του Courtrai.

ΓΑΛΛΙΑ

* Τον Σεπτέμβριο το Front National έγινε για μια ακόμη φορά στόχος των εβραίων τρομοκρατών. Τα γραφεία του στην οδό Bernoulli στο Παρίσι βεβηλώθηκαν με άστρα του Δαυίδ, τα παράθυρα και οι πόρτες έσπασαν και χρήματα και αντικείμενα εκλάπησαν. Την ευθύνη για τους βανδαλισμούς και τις κλοπές ανέλαβε η «εβραϊκή οργάνωση άμυνας» (O.J.C.), οι ίδιοι, που στις 8 Μαΐου, δολοφόνησαν, χτυπώντας με σιδερολοστούς, γυναικόπαιδα που παρακολουθούσαν συγκέντρωση του Le Pen.

* Το δικαστήριο υποθέσεων ανηλίκων της Rennes καταδίκασε τους γονείς ενός κοριτσιού 4 ετών επειδή του παρείχαν Εθνικοσοσιαλιστική διαπαιδαγώγηση. Η εισαγγελεία αυτής της πόλεως επικύρωσε την απόφαση αυτή με το σκεπτικό ότι «η εθνικοσοσιαλιστική διαπαιδαγώγηση θα προξενούσε σύγχυση στο παιδί». Η υπόθεση έφτασε στο δικαστήριο ύστερα από «καταγγελία» μιας «υπερδημοκράτισσας» νηπιαγωγού του παιδικού σταθμού όπου πήγαινε το παιδάκι!

Είναι η πρώτη φορά που δικαστήριο στρέφει παιδί εναντίον των γονέων του με την κατηγορία πολιτικού προσηλυτισμού...

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ)

Οι ανατολικογερμανικές αρχές παραδέχτηκαν επίσημα την υπάρξη «νεοναζιστικών» (sic) δραστηριοτήτων στην Ανατολική Γερμανία: τον Ιούνιο το επίσημο πρακτορείο A.D.N. ανακοίνωσε ότι εννέα νεαροί Εθνικοσοσιαλιστές καταδικάστηκαν τον Μάϊο από δικαστήριο της περιοχής του Oranienburg σε διάφορες ποινές φυλακίσεως για «διάδοση αντισημιτικής προπαγάνδας» και «κατοχή ναζιστικών εμβλημάτων».

Μέχρι σήμερα τα συντρόφια αρνούνταν κατηγορηματικά την ύπαρξη οποιασδήποτε Εθνικοσοσιαλιστικής δραστηριότητας στην «Λαοκρατική»(!) Δημοκρατία της Γερμανίας».

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΔΥΤΙΚΗ)

* Ο Manfred Roeder βρίσκεται και πάλι στη φυλακή «υπερ - υψηλής» ασφαλείας του Butzbach!

΄Οπως μας πληροφορεί μέσω τρίτων (γιατί στη φυλακή αυτή το δικαίωμα αλληλογραφίας είναι απαγορευμένο), μόλις η εβραϊκή κοινότητα της Δυτικής Γερμανίας πληροφορήθηκε ότι οι ασφυκτικοί περιορισμοί στην ελευθερία του χαλάρωσαν κάπως με την μεταγωγή του στη φυλακή του Schwalmstadt, άρχισε συστηματική εκστρατεία στις εφημερίδες εναντίον του και απαίτησε από τις αρχές «τον άμεσο περιορισμό του επικίνδυνου ναζιστή εγκληματία». Τα ανδρείκελα υπάκουσαν στις προσταγές των κυρίων τους και ο Roeber ξαναβρέθηκε σε συνθήκες απομόνωσης. Είναι ευνόητο ότι η διεύθυνση που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο τεύχος δεν ισχύει πια.

΄Ομως ο Roeber δεν είναι φτιαγμένος από πηλό, αλλά από ατσάλι. ΄Οπως μας λέει «... τώρα θα πρέπει να ξανακάνω αιτήσεις επί αιτήσεων για να ξαναπάω στην ανοιχτή φυλακή και αυτό θα μου πάρει τουλάχιστον τέσσερις μήνες, ενώ η κατάληξη είναι πολύ αβέβαιη. ΄Ομως το πιο σπουδαίο είναι όλοι εμείς οι φυλακισμένοι Εθνικοσοσιαλιστές να κρατάμε το πνεύμα μας καθαρό και κοφτερό, να μη χάνουμε το θάρρος μας και να αρχίζουμε από την αρχή ξανά και ξανά, χωρίς να παραχωρούμε ούτε ένα εκατοστό στους εχθρούς και χωρίς ποτέ να αφήνουμε την κούραση να μας κυριεύσει»...

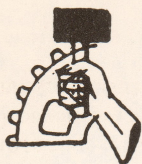
* Οι συναγωνιστές μας του Nationalistische Front πραγματοποίησαν την τρίτη τους θερινή κατασκήνωση κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο του Αυγούστου. Η κατασκήνωση είχε μεγάλο αριθμό συμμετοχών και όλοι οι συμμετέχοντες παρακολούθησαν εντατικά προγράμματα πολιτικής καθοδηγήσεως και φυσικής εξασκήσεως.

ΔΑΝΙΑ

* Το δικαστήριο του Sonderburg το οποίο συνήλθε στις 6 Ιουνίου απεφάσισε ότι ο Thies Christofersen μπορεί να παραμείνει στην Δανία. Ο συναγωνιστής Christofersen είναι Γερμανός και καταζητείται στην Δυτική Γερμανία επειδή έγραψε το βιβλίο «ο μύθος του Auswitz», όπου απορρίπτει την εβραϊκή προπαγάνδα περί φούρνων και ολοκαυτωμάτων. Κάτι τέτοιο είναι, σύμφωνα με τους «νόμους» της Δ. Γερμανίας, απεχθές έγκλημα που τιμωρείται με πολύχρονη κάθειρξη. Οι αρχές της Δ. Γερμανίας είχαν ζητήσει και παλαιότερα την έκδοση του Christofersen, αλλά η αίτησή τους απορρίφθηκε από το Α΄ περιφερειακό δικαστήριο του Gravenstein. Τη φορά αυτή ήρθαν καλύτερα προετοιμασμένοι. Μάλιστα ο Simon Wiesenthal έστειλε επιστολή με ιδιαίτερα έντονο ύφος στον Δανό πρεσβευτή της Βιέννης όπου ούτε λίγο ούτε πολύ διέταζε τους Δανούς να εκδόσουν αμέσως τον Christofersen,!!! έναν δεδηλωμένο και πολύ δραστήριο νεοναζιστή ο οποίος σκορπά τις ιδέες του ανενόχλητος και διαδίδει την προπαγάνδα του σ' ολόκληρο τον κόσμο...».

Στο δικαστήριο όμως τελικά ο Christofersen επεκράτησε υπερασπιζόμενος μόνος του τον εαυτό του. Η αγόρευσή του ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και για άλλη μια φορά κατέρριψε τον μύθο του Auswitz παραπέμποντας τους δικαστές στα κείμενα των αναθεωρητών ιστορικών, όπως του A. Butz, του R. Faurisson, του E. Zundel και άλλων.

* Το Danmarke Nationalsozialistiske Bevaegelse (Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα Δανίας - D.N.S.B.) και ο Λαϊκός Σύνδεσμος έστειλαν κοινή αντιπροσωπεία στο συνέδριο του Ευρωπαϊκού Κινήματος που έλαβε χώρα στο Hagenau της Γαλλίας από τις 14 ως τις 18 Οκτωβρίου. Λεπτομέρειες για την άκρως ενδιαφέρουσα αυτή εκδήλωση θα δημοσιεύσουμε στο επόμενο τεύχος.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Καλαμάς: Η αποθέωση της υποκρισίας της Δημοκρατικής εξουσίας

Υπήρξε πράγματι συγκλονιστική η αυθόρμητη κινητοποίηση του Λαού της Θεσπρωτίας για την προστασία του οικοσυστήματος του ποταμού Καλαμά από τη ρύπανση των λυμάτων της πόλεως των Ιωαννίνων. Για πρώτη φορά στην Ελλάδα μια κινητοποίηση για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και κατ᾽ επέκταση της ίδιας της διαβίωσης του Ανθρώπου προβιβάζεται σε ώριμο λαϊκό αίτημα εντελώς χειραφετημένη από την κομματική ποδηγέτηση.

Όσο όμως άξια κάθε θαυμασμού υπήρξε η στάση του εγκαταλειμμένου Θεσπρωτικού λαού, που ανέλαβε αυτόβουλα την υπεράσπιση της ποιότητας ζωής του που το Αστικό κράτος τους βάναυσα περιφρονεί για δεκαετίες ολόκληρες, άλλο τόσο κατάπτυστη υπήρξε η υποκριτική στάση των «ταγών» της πολιτείας, δηλαδή των διαχειριστών της δημοκρατικής εξουσίας, των πολιτικών τους φορέων, που είναι τα κόμματα και των κομματικών εγκαθέτων στην τοπική αυτοδιοίκηση και τον συνδικαλισμό, με επικεφαλής την σοσιαλιστική μας κυβέρνηση.

Στην αρχή, η κυβέρνηση απέκρυψε την κινητοποίηση των Θεσπρωτών από τον Ελληνικό Λαό, πιστεύοντας ότι γρήγορα θα ξεθυμάνει, ώστε να μπορέσει να υλοποιήσει τα αντιλαϊκά σχέδιά της, που επιβάλλει η πολιτική σκοπιμότητα, προωθώντας όπως - όπως τη λύση Καλαμά, ώστε να τη χρησιμοποιήσει για προεκλογικό πυροτέχνημα. Η συνταγή είναι απλή: Παρουσίαση μιας προχειροσχεδιασμένης και πρακτικά καταστρεπτικής λύσης ως «μεγαλόπνοο έργον αναβάθμισης της περιοχής», «προστασίας των συμφερόντων του Λαού και του Φυσικού Περιβάλλοντος», «ανάπτυξης της εγκαταλελειμμένης επαρχίας» κλπ. κλπ. Λίγο πασπάλισμα με φραστικά καρυκεύματα, το απαραίτητο αλατοπίπερο της γνώμης αδιάφορων βαρύγδουπων «ειδικών» που πήγαν, είδαν, γνωμάτευσαν, απήλθαν και δεν θα ξαναπατήσουν εκεί ποτέ πια, υποστήριξη από τα τοπικά φερέφωνα του συνδικαλισμού και της αυτοδιοίκησης και το μενού είναι έτοιμο για σερβίρισμα. Το τελευταίο αυτό το αναλαμβάνει όπως πάντα το βαρύ πυροβολικό των κρατικών μέσων μαζικής ενημέρωσης.

Όσο για την εκτέλεση του έργου, άσε να κερδίσουμε τις εκλογές και τότε θα αναλάβουν να το υλοποιήσουν οι ημέτεροι μεγαλοεργολάβοι και οι μεγαλοεταιρείες μας, με τα γνωστά αποτελέσματα. Διασπάθιση του δημόσιου χρήματος, θησαυρισμός των κάθε λογής μεσαζόντων, και μια τελική λύση ετοιμόρροπη, ερήμην των Θεσπρωτών, που θα τους καταδικάσει μαζί με τη γη τους στον οριστικό μαρασμό.

Έλα όμως που οι Θεσπρωτοί, οσμιζόμενοι τα σχέδια που τεκταίνονταν εις βάρος τους ενέτειναν τον αγώνα τους απτόητοι!

Άλλωστε είχαν πολύχρονη εμπειρία της αστοργίας του δημοκρατικού κράτους.

Τότε η κυβέρνηση πέρασε σε έτερη προσφιλή της τακτική: Τη συκοφαντία και τη λάσπη. Εξίσου γνωστή η συνταγή: «Στην κινητοποίηση επιμένει μια μικρή μειοψηφία φωνασκούντων, ερήμην του δημοκρατικού λαού». Εκ νέου επιστράτευση δύο - τριών εξωνημένων ειδικών «από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, που «ορκίστηκαν» ότι η λύση Καλαμά θα αναπλάσει τον Θεσπρωτικό κάμπο καθιστώντας τον σωστό «παράδεισο».

Τέλος εν χορώ κοασμοί και καταγγελίες των κομματικών φερεφώνων εναντίον της λαϊκής κινητοποίησης την οποία καυτηρίασαν ως στείρα αντιπολιτευτική διαμαρτυρία ελεγχόμενη από ύποπτους πολιτικούς κύκλους κλπ. κλπ. Δυστυχώς όμως γι᾽ αυτούς η αντιπολίτευση υπήρξε εξίσου επιδεικτικώς απούσα, από τη στιγμή που διαπίστωσε ότι δεν μπόρεσε να χειραγωγήσει την κινητοποίηση και να την εκμεταλλευτή κομματικά. Ο λαός απελπισμένος αλλά και αποφασισμένος απομόνωσε εξ αρχής τους τοποτηρητές των κομμάτων.

Έτσι τα πράγματα έγιναν σοβαρά και μην έχοντας πλέον άλλη επιλογή, η κυβέρνηση εσύρθηκε τελικά υπό το κράτος της λαϊκής κατακραυγής που ολοένα δυνάμωνε σε μία τηλεοπτική συζήτηση του όλου προβλήματος με τους εκπροσώπους του αγωνιζόμενου Θεσπρωτικού Λαού. Και την ύστατη όμως στιγμή η άμετρη δημοκρατική της υποκρισία έλαμψε με την παρουσία της. Ούτε λίγο ούτε πολύ, διακήρυξε δια στόματος του καθ᾽ ύλην αρμόδιου υπουργού της, ότι όλο αυτόν τον καιρό μελετούσε σοβαρά το όλο θέμα σε νέες βάσεις και μάλιστα ανερυθρίαστα ισχυρίστηκε ότι το έπραττε σε διάλογο με τους «μαζικούς φορείς» του Θεσπρωτικού Λαού, δηλαδή τους κομματικούς εγκάθετους, που οι Θεσπρωτοί είχαν εγκαταλείψει και απομονώσει αφού εκείνοι καταπρόδωσαν τον αγώνα τους.

Η Κυβέρνηση συνεπώς «ξαναμελετούσε» το πρόβλημα σε διάλογο όχι με το λαό αλλά με τον εαυτό της.

Μέσα σε μια τέτοια απύθμενη υποκρισία, το λιγότερο που είχαν

να κάνουν οι εκπρόσωποι του Θεσπρωτικού Λαού ήταν να εκφράσουν ωμά την απόλυτη έλλειψη εμπιστοσύνης τους στις κυβερνητικές υποσχέσεις, επιλογές και μεθοδεύσεις. Και τότε εδέχθησαν την επίθεση του υπουργού που τους κατήγγειλε για προκατάληψη και έλλειψη διαθέσεως συνεργασίας! «Η δημοκρατική υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο».

Για μας τους Εθνικοσοσιαλιστές το όφελος που προέκυψε από αυτή την αντιπαράθεση ανεξάρτητα από την τελική έκβασή της είναι ένα. Ένα κομμάτι του Ελληνικού Λαού ένοιωσε για μια ακόμη φορά την υποκρισία και την απάτη μιας δημοκρατικής Κυβέρνησης και μιας ομοούσιας αντιπολίτευσης, που μόνο για τα λαϊκά συμφέροντα δεν κόπτονται, αλλά ενδιαφέρονται αποκλειστικά για την διαιώνιση της νομής της πολιτικής εξουσίας. Έτσι πήρε στα χέρια του την τύχη της ζωής και της γης του. Ολόψυχη ευχή μας η ευόδωση του Αγώνα του.

Κοσκωτάς, ένα ώριμο τέκνο της δημοκρατικής σήψης

Το οικονομικοπολιτικό σκάνδαλο Κοσκωτά συγκλονίζει σήμερα την κοινωνία της πατρίδας μας. Οι πολιτικές του προεκτάσεις είναι ευδιάκριτες παρά την απέλπιδα προσπάθεια να συγκαλυφθούν. Και δεν αναφερόμαστε ειδικά στην κυβέρνηση, που χρόνια τώρα υπέθαλπε στις αγκάλες της ένα μεγαλοαπατεώνα, που έφτασε να διαχειρίζεται κατά βούληση τεράστια ποσά δημοσίου χρήματος με τις ευλογίες και την συγκάληψη των κρατούντων. Αναφερόμαστε στο σύνολο του πολιτικού κόσμου της δημοκρατικής πολιτείας μας, που επί χρόνια υπήρξε συνομιλητής του ως κομήτη ενσκύψαντος στη δημόσια ζωή ψευτοδόκτορα και συναγελάστηκε μαζί του. Αν ο Κοσκωτάς είναι ένα φυσικό πρόσωπο που απεκάλυφθη κοινός καταχραστής του δημοσίου χρήματος, ο Κοσκωτισμός αποκαλύπτεται ως το προσωπείο της σπείρας των διαχειριστών της εξουσίας που λυμαίνονται πολιτικά και οικονομικά τον λαό μας. Γιατί ο εν λόγω απατεώνας δεν αποτελεί ένα τυχαίο σύμπτωμα της οικονομικής και κοινωνικής ζωής του τόπου, αλλά είναι ο ώριμος καρπός ενός σαρκοβόρου άνθους που καλλιεργείται στον αγρό της δημοκρατικής σήψης και λιπαίνεται με το λίπασμα των νόθων απαξιών που παράγει η Αστική Δημοκρατία μας.

Όταν ο παράνομος πλουτισμός και η ατομική κερδοσκοπία εις βάρος του κοινωνικού συνόλου ενθαρρύνεται με όλους τους τρόπους και εγκαθίσταται ως ιδανικό της δημόσιας ζωής, που πρωτίστως το υπηρετούν οι διεφθαρμένοι πολιτικοί μας ταγοί.

Όταν όλες οι πολιτιστικές αξίες εκφυλίζονται σε αξίες αγοράς με μέτρο το χρήμα και την εμπορική συναλλαγή.

Όταν η συναλλαγή και ο χρηματισμός έχει καταστεί τρόπος ζωής για κυβερνώντες και κυβερνώμενους.

Όταν όλοι οι θεσμοί είναι διάτρητοι, η ευθύξια έχει εκλείψει από το πολιτικό στερέωμα και η υποκρισία και ο κυνισμός βασιλεύουν στον δημόσιο και ιδιωτικό βίο, είναι ο Κοσκωτισμός, που κυριαρχεί και θριαμβεύει.

Κάνοντας αυτές τις επισημάνσεις είναι βέβαιο πως δεν πρωτοτυπούμε. Στις μέρες μας σε ανάλογα συμπεράσματα οδηγήθηκαν πλείστοι πολιτικοί αναλυτές και αρθρογράφοι. Ανάλογα σχόλια κυριάρχησαν στον τύπο.

Εκεί όμως όπου εμείς διαφέρουμε ως Εθνικοσοσιαλιστές, είναι στο γεγονός ότι δεν διστάζουμε να θέσουμε τον δάκτυλο «επί τον τύπο των ήλων» και να καταγγείλουμε την γενεσιουργό αιτία όλων των δεινών: Το ίδιο το πολίτευμα της Αστικής Δημοκρατίας και τον πάτρωνά του, τον καπιταλισμό που εκτρέφουν στους κόλπους τους τον κάθε λογής κοσκωτισμό και τρέφονται από αυτόν. Ο Κοσκωτισμός είναι η ίδια η ουσία της Αστικής Δημοκρατίας, ο πιο αυθεντικός εκφραστής της. Οι Κοσκωτάδες της Δημοκρατικής Πολιτείας μας είναι πολλοί και ποικιλλώνυμοι. Απλώς βρίσκονται σε αγαστή σύμπνοια με την πολιτική ολιγαρχία και την πλουτοκρατία, που διαχειρίζεται την εξουσία, συνεργάζονται στενά μαζί της, την στηρίζουν και στηρίζονται από αυτήν. Αποκαλύπτονται και αποξηλώνονται από τους βολικούς θώκους της εξουσίας μόνον όσοι από υπερβολική αλλαζονεία ξεπεράσουν το συμφωνημένο μέτρο. Και ο Κοσκωτάς υπήρξε ένας από αυτούς.

Ίσως μας αντείπουν ότι φαινόμενα Κοσκωτά δεν είναι ορατά σε άλλες χώρες, συνεπώς δεν πρέπει να αιτιόμαστε το δημοκρατικό πολίτευμα. Η βαθύτερη όμως μελέτη του ίδιου του φαινομένου Κοσκωτά δεν αφήνει καμμιά αμφιβολία. Διότι ως τί ενέσκυψε ο Κοσκωτάς στην οικονομική ζωή της Ελλάδας; Προφανώς ως διαχειριστής βρώμικου αμερικάνικου χρήματος. Και ποιος υπήρξε ο στόχος του; Διαφθείροντας και εξαγοράζοντας κάθε αξία με το χρήμα, να μεταφέρει στην Ελληνική πραγματικότητα αυτούσιο το αμερικάνικο πρότυπο διαχείρισης της εξουσίας, όπου τεράστια πολιτικοοικονομικά τράστ, ελέγχουν και ρυθμίζουν κάθε εκδήλωση της δημόσιας ζωής: Το χρηματιστικό κεφάλαιο μέσω τραπεζικών κολοσσών, τον τύπο και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης μέσω του χρηματιστικού κεφαλαίου και τέλος της πολιτική εξουσία μέσω του τύπου και των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Όσο για τους τραπεζικούς κολοσσούς που κλείνουν τον κύκλο, το βρώμικο χρήμα των ναρκωτικών, της μαφίας, του εμπορίου όπλων και της αφαίμαξης των λαϊκών τάξεων από τους εβραίους τραπεζίτες, εμπόρους και τοκογλύφους, τους εξασφαλίζουν διαρκή οικονομική ευρωστία.

Στην Αμερική, η αλληλοδιαδοχή των δυο κυρίαρχων κομμά-

των στην εξουσία έχει μόνο την φολκλορική αξία του θεατρικού πανηγυριού της βραδυάς που εορτάζονται τα επινίκεια. Από την επόμενη μέρα ο πρόεδρος είναι δέσμιος του εβραϊκού οικονομικοπολιτικού κατεστημένου που με σιδερένια πυγμή ασκεί την ουσιαστική διακυβέρνηση της χώρας προς δόξα των συμφερόντων του κυρίαρχου Συστήματος.

Σε μικρογραφία και τηρουμένων των αναλογιών ο Κοσκωτάς επεδίωξε να μεταφέρει αυτό το ίδιο μοντέλλο διαχείρισης της εξουσίας στην Ελλάδα.

Γι᾽ αυτό προσεταιρίστηκε κυβέρνηση κι αντιπολίτευση, εξαγόρασε πρόθυμους φίλους και στις δύο παρατάξεις, αγόρασε συμπολιτευόμενο κι αντιπολιτευόμενο τύπο. Ο Αμερικανομαθημένος Κοσκωτάς γνώριζε πολύ καλά πως στις Αστικές Δημοκρατίες του μέλλοντος οι Ιδεολογίες, οι Αξίες και οι Αρχές, είναι για τους ρομαντικούς, οι εναλλαγές των κομμάτων στην εξουσία είναι θεατρικά παιγνίδια για αφελείς ψηφοφόρους: Η αληθής εξουσία βρίσκεται πάντοτε στα χέρια των ιδίων παντοδύναμων διαχειριστών, υπηκόων και τοποτηρητών του παγκοσμίου κυριάρχου Συστήματος. Ο Κοσκωτάς φιλοδόξησε να είναι ένας από αυτούς. Απέτυχε. Τίποτε δεν μας βεβαιώνει πως κάποιοι άλλοι δεν έχουν ήδη πετύχει.

Το δημοψήφισμα στη Χιλή

Χαράς ευαγγέλια για τους δημοκράτες τις τελευταίες μέρες. Η δημοκρατία νίκησε στην Χιλή! Η Χούντα καταρρέει! Συγκεκριμένα ο δικτάτορας Πινοτσέτ έχασε το δημοψήφισμα που ο ίδιος προκήρυξε λαμβάνοντας μόνο το 45% των ψήφων. Έτσι η δημοκρατία ανατέλλει στην «πολύπαθη» χώρα. Εμείς όμως που δεν είμαστε δημοκράτες και δεν μας σκότισαν τη σκέψη οι έξαλλοι πανηγυρισμοί, βρίσκουμε πώς στην όλη ιστορία του δημοψηφίσματος υπάρχουν μερικά ερωτηματικά που πρέπει να μας βάλουν σε περίσκεψη.

Και πρώτα - πρώτα το ποσοστό που πήρε ο Πινοτσέτ: 45%! Δεδομένου ότι ουδείς παρατηρητής αμφισβήτησε την γνησιότητα του δημοψηφίσματος μας προξενεί κατάπληξη πώς ένας «στυγνός» δικτάτορας κλπ. κλπ. κατορθώνει να εξασφαλίσει σε ανόθευτες εκλογές το 45% του εκλογικού σώματος. Στην Ελλάδα, αλλά και σ᾽ όλη την Ευρώπη δύσκολα δημοκρατικό κόμμα θα εξασφάλιζε τέτοια υποστήριξη.

Δεύτερο: Τί πολιτικής αποχρώσεως ήταν η αντιπόλιτευση πού κέρδισε το 55%; Μα κεντροδεξιού προσανατολισμού, χριστιανοδημοκράτες κλπ. Αν δε ληφθεί υπόψη ότι μέχρι πριν δύο - τρία χρόνια οι χριστιανοδημοκράτες υποστήριζαν τον Πινοτσέτ βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα πως μέχρι πρότινος ο «στυγνός» δικτάτορας εκπροσωπούσε την πλειοψηφία του λαού. Και η Αριστερά; που βρίσκεται η Αριστερά; Προσφάτως ο ηγέτης της Λάγκος δήλωσε πως «μετα 15 χρόνια δικτατορίας είναι δύσκολο για την Αριστερά να αρθρώσει πειστικό πολιτικό λόγο και να αποκτήσει επαρκή ερείσματα στο λαό». Πλήρες ναυάγιο δηλαδή η Χιλή για τους Μπολσεβίκους.

Τελευταίο και σημαντικότερο: Έχοντας όλη την εξουσία στα χέρια του και ένα σημαντικό λαϊκό έρεισμα ήταν πολύ εύκολο για τον Πινοτσέτ να νοθεύσει το δημοψήφισμα και να αναδειχτεί νικητής. Άλλωστε και οι αντίπαλοί του μάλλον αυτό ανέμεναν ώστε να μη πιστεύουν και οι ίδιοι την νίκη τους μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων. Γιατί λοιπόν ο Πινοτσέτ του οποίου σημειωτέον από χρόνια οι Η.Π.Α. έχουν υπογράψει την πολιτική καταδίκη, άφησε να χάσει τις εκλογές;

Αυτό το ερώτημα θα έπρεπε να βάζει σε μαύρες σκέψεις τους πανηγυρίζοντες και θριαμβολογούντες δημοκράτες. Γιατί ο έξυπνος στρατηγός δεν φαίνεται διατεθέμενος να παραδοθεί στον δημοκρατικό συρφετό αμαχητί. Τί λοιπόν έχει κατά νου ο Πινοτσέτ; Να που πρέπει να προσανατολίσουν τη σκέψη τους οι περιχαρείς μας δημοκράτες. Ως εδώ όμως αρκετά. Τα υπόλοιπα ας τα βρουν μόνοι τους οι άσπονδοι φίλοι μας. Διότι επιτέλους αν τους τα πούμε όλα εμείς οι αντιδημοκράτες - Εθνικοσοσιαλιστές, πώς και πότε θα ακονίσουν την παιδαριώδη πολιτική σκέψη που διαθέτουν;

Ο Μελίστας και η υποκρισία της αριστεράς

Πρόσφατα γίναμε μάρτυρες των βανδαλιστικών «αντιποίνων» στα οποία επιδόθηκαν μερικές εκατοντάδες «αναρχικών» κι αριστεριστών με την ανοχή και την κραυγαλέα επιδοκιμασία όλης της Αριστεράς με αφορμή την αθώωση του αστυφύλακα Μελίστα για τον φόνο τυ 15χρονου Μ. Καλτεζά. Βεβαίως δεν πρόκειται να γίνουμε απολογητές και συνήγοροι των «οργάνων της Τάξεως» που είναι κατάλληλα εκπαιδευμένα ώστε να είναι απλά «όργανα», άκριτοι υπηρέτες της εκάστοτε εξουσίας, χωρίς παιδεία και συνείδηση. Η Δημοκρατία έχει δολοφονήσει τις ψυχές τους, πολύ πριν τους στείλει να γίνουν οι ίδιοι δολοφόνοι στις λεωφόρους των διαδηλώσεων. Και φυσικά εξαργυρώνει τις προσφερόμενες υπηρεσίες με την ατιμωρησία τους.

Καταγγέλουμε όμως την βρωμερή υποκρισία των σκουλικιών της Αριστεράς με τις συμπλεγματικές και διεστραμμένες συνειδήσεις, που βγήκαν να ζητήσουν την κεφαλή του Μελίστα επί πίνακι, μερικούς μήνες ύστερα από τον γελοίο σάλο που δημιούργησαν, προκειμένου να δοθεί χάρη «για ανθρωπιστικούς λόγους» στον «Άγγελο», τον γνωστό διεστραμμένο ομοφυλόφυλο, που δολόφονησε κτηνωδώς, προ ετών τον εραστή του, γιατί τον εγκατέλειψε!

— Μια ιδεολογία που αναγορεύει τις Ατομικές Ελευθερίες σε απόλυτο αγαθό, περιφρονώντας τις Παραδοσιακές Αξίες της Λαϊκής Κοινότητας, όπως ο Φιλελευθερισμός.

— Μια Πολιτεία που παρέχει απλόχερα Ατομικά Δικαιώματα, που δεν απορρέουν από αντίστοιχα Συλλογικά Καθήκοντα, και αναγορεύει την ιδιοτέλεια σε αρετή, όπως η Δημοκρατία.

— Ένα Οικονομικό Σύστημα που εκφυλίζει όλες τις Αξίες υποβαθμίζοντάς τες σε Αξίες Αγοράς και αποθεώνει την κερδοσκοπία, όπως ο καπιταλισμός.

— Μία κοινωνία που αναγορεύει τον Ατομικό ωφελιμισμό σε κυρίαρχη διάσταση της ζωής των μελών της, αδιαφορώντας για το ιστορικό της πεπρωμένο, όπως η Αστική κοινωνία.

— ΘΑ ΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΘΑ ΕΚΤΡΕΦΕΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΣΚΩΤΑΔΕΣ